

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

I. évfolyam, 10. szám, 2007. október

Interjú

Könyvajánló

Zenerovat

Science Fiction

Fantasy

Horror

BOMBAÜZLET
negyedik, befejező rész!

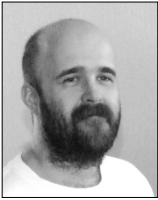

Ehavi számunk alkotói:

Lidércfény HQ, Túri András, Kapitány,
Anonymus Chynewa, Jimmy Cartwright,
Tim Shaw, Kósza, Luremt, Kira, Lacza Gábor

Köszöntő

Ünnep, terjeszkedés és régi/új grafikusok

Aktuális számunk meglehetősen színesre sikeredett. Új ötletek és az utóbbi számokban megszokott dolgok tűnnek fel, hiszen ismét egy születőfélben lévő műfajt vettünk görcső alá: az 1956-os események ihlette fantáziaműveket. Mindezt azért, mert éppen aktuális a téma, hiszen október van. Ehhez a témához illeszkedik a mostani borítónk is.

Folytatódnak az interjúk, most Anonymus Chynewával beszélgettünk. Zenerovatunk az eddigiektől eltérően nem a géppuskadobos, gitárreszelős témát öleli fel, hanem ennek épp az ellenkezőjét, az elektronikus zenét. Múltkori számunkból kimaradt a könyvajánló, amit sajnáltunk, viszont most ismét jelenkezzük egy-egy. Kapitány egy Starcraft-os regényt mutat be, melyet WhiteRaven grafikája illusztrál.

Természetesen az eddig jól bevált tematikát is továbbvisszük, horror, fantasy és sci-fi műfajok képviseltetik magukat. Ebből kiemelném, hogy elérkeztünk a Bombaüzlet negyedik, befejező részéhez.

Sikeres offenzívát hajtottunk végre a szomszéd város, Csongrád irányába. Gépesített egységeinkkel átvonultunk a stratégiai fontosságú, logisztikailag egyáltalán nem elhanyagolható, sok csatát látott Tisza-hídon, majd különleges egységeink beszivárogtak az ottani könyvtárba és két könyvesboltba. Ezek a helyeken elhelyeztek több kinyomtatott Lidércfény AKF-et, szórólapokat és könyvjelzőket. Az offenzíva után vidáman tértünk vissza kiinduló állásainkba. Veszteségeket nem szenvedtünk, „nyugaton a helyzet változatlan”.

Új grafikusunk is van, akivel reményeink szerint hosszú távon is együtt fogunk működni. Jelen számunkban is megtalálható már egy illusztrációja, mely Az utazó című novellát díszíti. Scholtz Róbert (Sigynnae) nemrégiben keresett fel bennünket, hogy szívesen készítené az AKF számára a fent említetthez hasonló képeket.

Régi/új grafikusunk is újabb rajzzal jelentkezik. Turi András, aki már feltűnt produkcióival a hatodik számunkban is, most az egyik novelláját illusztrálta egy látomásból született alkotással.

Reméljük ezen számunk is kellemes kikapcsolódást és jó szórakozást fog nyújtani kedves olvasóinknak.

Jimmy Cartwright, Kapitány, Turi András

IMPRESSZUM:

*Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 10. szám, 2007. október*

*Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.*

*Borító: Jimmy Cartwright - Angus McKie grafikája
és Corvin közti fotók felhasználásával*

*Főszerkesztő: Török Viktor (Kapitány),
Tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Olvasószerkesztő: Turi András (András)
Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae)*

*E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu
Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny*

*Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.*

Tartalom

INTERJÚ

Az elfszabású ablaknyitogató /Lidércfény HQ/3.
Folytatás a 14. oldalon.

HORROR

Az utazó /Anonymus Chynewa/4.
K. G. főhadnagy találkozása a kísértettel /Turi András/6.
A haláltraktor /Lacza Gábor/8.
Inzer '56 /Turi András/8.

VERSEK

Elmulás /Luremt/9.
A hó-gömb /Kira/9.
A jó harcos Valhallába megy /Kósza/9.

SA-FI

Bombaüzlet (negyedik, befejező rész) /Turi András/10.

FANTASY

Csak még egy szemet... /Tim Shaw/13.
Ork kaporka /Tim Shaw/14.

ZENEROVAT

Yello: Pocket Universe /Jimmy Cartwright/15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Starcraft Ghost - Nova /Kapitány/16.

Jegyzet

Turi András

Októberi lehetőségek

Sok évvel ezelőtt olvastam egy nyomasztó novellát. A címe már nem emlékszem. Arról szólt, hogy egy diák kése este összedes az utcán egy magányos nőt, akinek láthatóan nincs hova mennie. Vele tölti az éjszakát. Másnap reggel derül aztán ki, hogy a nőt az előző nap kivégezték, mégpedig az akkoriban divatos módon: lefejezve. A diák beleőrül az ügybe. Az eset a Párizsi konvent idején játszódik. Ez a história azóta is kísért... A történelem mint kulissza. Hatásos, és sokat képes lendíteni az irományon. Főltéve, ha a szerző képes adaptálni a választott kort, megragadni valamely hangulatalemét. Ez nem egyszerű móka, kell hozzá némi ismeret a korról, és fel kell tudni építeni az adott milió egy szelétét. Mivel október van, nézzük meg, hogy szűkebb hazánk milyen dátumokat vonultat fel: október 6: Aradi vértanúk, október 15: Nyilas hatalomátvétel, október 23: A Felkelés, október 30: Őszirózsás forradalom. Igazán bőséges a választék! Ha belegondolunk mind zűrös helyzetek, melyek kedveznek a vad képzelgéseknek. A veszett csaták és politikai drámák ilyenek! Különösen huszonharmadika az a dátum, amely traumatikus, nagy hatású és tisztázatlan. Kétséges, hogy megnyugtatóan lezárt lesz e valaha. Ez az ellentmondásokkal teli felderítetlenség kedvez a fantázia csapongásának. Különösen a horror és fantasy tarolhatna, de a sci-fi is bőven profitálhatna az 56-os események háborús forgatagából. Persze kellő tisztelettel iránta! Mégsem kerül élelem ilyesmi, bár meglehet, hogy csupán én nem keresgélek jó helyen. De például II. világháborús sci-fivel már találkoztam, jóval is, meg rosszal is. Ne feledjük, amikor háború van (56 az volt) olyan dolgok is meggesnek, amik békeidőben lehetetlenek. A háborús fantasy, sci-fi ezt használja ki. Október 23 ünnepi pátosza szép csendben kimúlt. Az emberek azt nézik a naptárban, vajon ez a nap hétköznapra esik e, mert akkor van egy plusz pihenőnapjuk. Az interneten rengeteg infó van, mégis baromi kevés, az is olykor ellentmondásos. Az ünnep állami rutin, meg az akadémikusok kedvenc témája. Szóval vége van. Azt gondolom, meg kéne próbálnunk a nagyszerűség büszke érzését visszacsempészni, a magunk módján. A fantasztikummal. 1956 erre tálcán kínálja magát. Groteszk kor volt, előtte is, meg utána is. Jöhet a fantasztikum színes habarcsa, némi valós háttérrel. Merem állítani, hogy nagyot lehet dobni. A sok Gyűrűk ura hatás után egy a Széna téren játszódbó háborús akció fantasy alighanem üdítő színlott lehetne. És most képzeljük el a polgárt, aki a tv-ben megnézett unalmas ünnepelgetés után fellapozza a Lidércfény ingyen elhozott, aktuális számát, vagy megnyitja a netről letöltött pdf formátumot. Aztán megakad a szeme egy 56-ban játszódbó rémtörténeten, vagy sci-fin. Lehet, hogy sikerül szereznünk neki egy hangulatos estét...

Az elfszabású ablaknyitogató

Havi interjúnkban Kaiser Rudolffal, alias Anonymus Chynewa-val beszélgettünk arról, vajon ki is ő igazán, hogyan viszonyul az íráshoz, mint alkotó folyamathoz, s egyáltalán, mi az ami érdekli őt, amivel szabadidejében foglalkozik.

Lidércfény: Mondanál pár szót magadról az olvasók számára? Honnan ismerhetnek?

Anonymus Chynewa: Hmm. Magamról? Talán... kréta-kori fantasztikum-fan... túlkoros írópalánta... Igazából valóban régóta foglalkozom a fantasztikus irodalom minden ágával, és soha nem szüntem meg új és új megoldásokat, stílusjegyeket keresni. Sokáig csak az íróasztalfióknak dolgoztam (Andrással ellentétben, nekem volt olyanom, hehe), azaz csak a szűk baráti köröm ismerhette műveimet, aztán jött a 2003-as év, amikor is Jimmy Cartwrighttal közös univerzumunk addigra elkészült novellái sikert értek el az Avana Egyesület novellapályázatán, és nyomtatásban is viszontláthattam műveimet. Azóta publikálok ezen a néven, elsősorban persze a Lidércfényen.

LF: Mióta foglalkozol írással?

A. C.: Határozottan emlékszem arra a napra, mikor először tollat ragadtam azzal a céllal, hogy leírjak egy történetet. Hetedikes voltam, 1985-ben, egy téli nap, és azt hiszem... csütörtök. Egy novellát olvastam az azóta megszűnt, majd nemrég új életre kelt Galaktika lapjain, ami nagyon megragadott, csupán az volt velem a probléma, hogy nem én-elbeszélésben íródott, nekem viszont úgy sokkal jobban tetszett volna... így hát nekiálltam átírni. Szerencsére ezirányú lelkesedésem egy-két nap után alábbhagyott, így nem született meg a novella „átírata”. Am a lökést megadta, és azóta kisebb-nagyobb szünetekkel, folyamatosan írok.

LF: Eddigi riportalanyainktól is megkérdeztük, így neked is feltesszük a kérdést: van-e műzsád?

A. C.: Ha arra a lengén öltözött, szárnyas elfszabására gondolsz, ki alkalomadtán homlokon csókol, akkor azt kell mondanom, hogy az elmúlt 22 évben mindig volt valaki, aki betöltötte nálam ezt a szerepet. Alapvetően romantikus alkat vagyok, ezért talán nem meglepő, hogy ilyesmiként képzelem ihletadómat. Am a nevezetes csókkal nem az ötleteket adja, csupán felhívja magára a figyelmem. Mikor már övé az osztatlan, mutat egy ablakot, amin ha kinézek, meglátom „A Történetet”. Viszonylag egyszerű a dolgom, csupán le kell írnom, amit látok. Soha nem készítek vázlatot, s a legtöbb esetben még én magam sem tudom, mi lesz egy történet vége. Az én műzsám inkább csak hírnök, aki jelzi, ha itt az idő. Persze az a gyengéd homlokcsók nem maradhat el...

LF: Mi az, ami írásra motivál? Honnan származnak ötleteid?

A. C.: Hogy miért akarom magamból kiírni a történeteket? Ennek több oka is van. Az egyik az, hogy lassam, képes vagyok-e rá. Vajon le tudom-e írni úgy a gondolataimat, ahogy a fejemben hangzanak? Gyakorlatilag folyamatosan tesztelem magam; minden mű egy újabb próbatétel, így folyamatosan kényszeríthetem magam az új és új megoldások, technikák elsajátítására. Más részről megvan bennem a vágy, hogy ismerőseim véleményezzék műveimet (természetesen a pozitív kritikát mindig szívesebben láttam), az meg külön hab a tortán, ha meg tudom lepni őket valami újszerűvel, valami eredetivel. Eddigi legnagyobb eredményemnek azt tartom, mikor egyik olvasóm szemét előntötte a könny novellám elolvasása után.

Az ötleteim meg... a lehető legváratlanabb helyeken, helyzetekben támadnak. Egy kutyát sétáltató lány, vagy egy szemmel láthatóan illuminált egyén dülöngélése az utcán, esetleg utazás közben az ablak előtt elrohanó táj képe... bárhol, bármilyen, bármikor. Az elfszabású nem válogat.

LF: Van-e kedvenc író, esetleg kedvenc könyved?

A. C.: Az egyszerű, és tömör válasz erre az lenne, hogy nincs. Ugyanis annyi író van, akinek szeretem a stílusát, a műveit, hogy felsorolni sem tudnám. A teljesség igénye nélkül: Lőrincz L. László (Leslie L. Lawrence), Nemere István, H. P. Lovecraft, Stanislaw Lem, Isaac Asimov, Stephen King, Edgar Allan Poe, Ian Watson, Arthur C. Clarke, J. R. R. Tolkien, Wayne Chapman, Dale Avery, J. T.

Chipendale, Verne Gyula, H. G. Wells, Raoul Renier, Rejtő Jenő, Sir Arthur Conan Doyle, és még sorolhatnám. A könyvek felsorolásába bele se kezdek.

LF: Mint az az eddigiekből kiderült, sokfelét olvasol. Van-e kedvenc műfajod, mit szeretsz írni?

A. C.: Természetesen a fantasztikum minden ágát szeretem, legyen az fantasy, sci-fi, vagy horror (itt jegyezném meg, hogy néhányan következetesen „szkifi”-nek ejtik a sci-fi-t, mintha nem is tudományos-fantasztikumról, hanem mondjuk „égi fantasztikumról” beszélnének; no az ilyenektől tudok falramászni), de leginkább a fantasy-ben érzem otthon magam, köszönhetően talán Tolkien mesternek és Göncz Árpi bácsinak. De igazából a műfajok keveredését szeretem, mikor olyasmit talál az olvasó egy adott mű lapjain, amire a legkevésbé számítana. Azt hiszem, erre a műfaji átmenetre egész jó példa J.C. íróársammal közös univerzumunk, a Mythos, majd ennek „továbbgondolása”, a Közkönyvtár. Horror-realfantasy-sci-fi... De született már a tollamból olyan mű is, melynek vajmi kevés köze volt a fantasztikumhoz. Szépirodalmi alkotásnak mondanám, ha nem hangzana túlzottan önteltnek, ha onnan nézzük, kik alkottak szépirodalmat az elmúlt évszázadokban... Eszembe sem jutna hozzájuk hasonlítani magam.

LF: Mennyi időt töltesz írással, és mennyit olvasással?

A. C.: Mindkét kérdésre az a válaszom, hogy mostanában sajnos nagyon keveset. Olvasással mindössze egy-másfél órát naponta, pedig néhány éve napi több óra is bejárt; előfordult az is, hogy egy könyvet nem tudtam letenni, és egy éjszaka alatt kivégeztem. Az írás meg... egyszerűen nincs rá időm. Az elfszabású jön, bár mostanában ritkábban, ám változatlan lelkesedéssel, de nekem nincs időm kinyitni azt a bizonyos ablakot, és nekiülni leírni, amit látok. Am épp a napokban határoztam el, hogy ha török, ha szakad, változtatok az életemen annyit, hogy rendszeresen oda tudjak figyelni az én ablaknyitogatómra. Volt már rá korábban is példa, hogy ún. Alkotói szabadságra mentem néhány hónapra, bár ezt mostanság már nem tehetem meg olyan könnyedén, lévén lassan kamaszodó lányom van...

LF: Látsz-e fejlődést a műveidben?

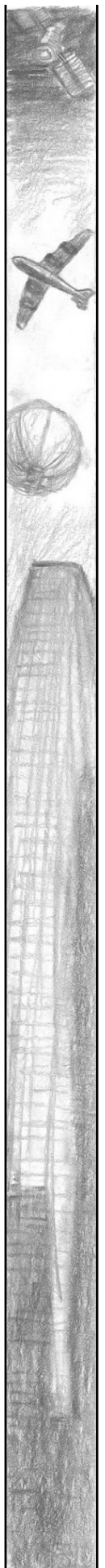
A. C.: Persze, folyamatosan. Mint fentebb említettem, próbálom magam fejleszteni, új és új írás-technikákat próbálok elsajátítani, s a rengeteg olvasásnak köszönhetően a szókinccsem is bővül. Ennek köszönhetően megfigyelhető egyfajta fejlődés a műveimben. Persze az már egy egész más kérdés, hogy ez mennyiben nyilvánvaló az olvasóközönség számára is, no meg, hogy mennyiben pozitív a fejlődés...

LF: Vannak-e hosszabb írásaid, és mik a terveid velük?

A. C.: Van két olyan nagy lélegzetvételű írásom, melyek több, mint 10 éve íródnak, s ha elkészülnek végre, életem fő művei lehetnek...márha. Ugyanis minden egyes alkalommal, mikor előveszem őket, szomorúan konstátálom, hogy megint át kell írnom az egészet. Részen azért, mert amit legutóbb még egy frappáns gondolatnak, cselekménynek, vagy akár szófordulatnak tartottam, az mostanra már kissé idejétmúlt, vagy esetleg valahol már felhasználtam. J. C.-vel közös terveinkben szerepel, hogy egyszer, majd valamikor nekiülünk, átdolgozzuk, befejezzük, és kettőnk neve alatt megjelenítjük... de ez megint csak időhiányos gondolat. Ezekon kívül is született néhány hosszabb mű, nevezhetném őket talán kisregénynek, terveim közt szerepel ezek folytatásokban történő megjelenítése a Lidércfényen, vagy az AKF lapjain.

LF: Van-e különbség számodra a rövidebb, és a hosszabb művek alkotása között?

A. C.: Igazából nincs. Nálam minden automatikus, intuíció-szerű. (Folytatás a 14. oldalon.)

Az utazó

Vajon milyen a túlvilág? Menny és Pokol? Vagy egészen más lenne, mint azt hisszük? Sok elképzelést lehet a fenti kérdésekről olvasni.

Az alábbi történet is arról szól, hogy milyen lehet a túlvilág, az ott töltött idő, s egyáltalán, mit csinálhatunk, mire lehetünk képesek a halál után...

Lord WaleyntaYn de Fernandez vagyok, Beldeqor tartomány nagyhercege. Jó száz éve létezem már ez ódon falak között, mely hajdanában palotám, mostanában viszont már csak börtönöm vala.

Életemben hihetetlenül jó vívó voltam, hála öreg mesteremnek; nem is akadt földön s égen, ki megállt volna kardom előtt! A mérgeztől se kellett tartanom, hisz' ételkóstolók hada óvott. A mágikus támadások kivédésére pedig ott volt hú udvari varázslóm...

Életem tehát minden szempontból biztonságban volt. Legalábbis akkoriban így gondoltam. A bérgyilkos éjjel érkezett, ma sem értem, hogyan tudta kikerülni a mágikus védelmet, no meg a palotaőrseget... rajtuk kívül ugyanis mindenki az igazak álmát aludta. Úgylehet, hosszú napokig figyelte az őrségváltás rendszerét, s kifigyelte, melyik a legalkalmasabb időpont, mikor hálóterembe surranhat, és végezhet velem. Mikor fölriadtam, már nem tehetem semmit, csak a lecsapó tört láttam a feketeruhás alak kezében. Egyetlen döféssel átszúrta a szívemet, de olyan erővel, hogy a hosszú penge mélyen az ágy takarói közé fúródott alattam. Azonnal szörnyethaltam.

Másnap reggel ébredtem az ágyban, s meg voltam győződve arról, hogy szörnyű rémálom gyötört egész éjszaka. Kikászálódtam a takarók közül, s miközben konstatáltam, hogy valami furcsa íz kavargó a számban, ami leginkább... talán a vér édes ízére emlékeztetett, az az érzés fogott el, hogy testem pihekönnyű, s szinte lebegek. Váratlanul megszédültem, s megfordultam, hogy az ágyra támaszkodjak. Ugyanebben a pillanatban nyílt az ajtó, s hú inasom velem egyszerre pillantotta meg a véres tetemet az ágyamban.

Engem.

Hörb, szerencsétlen, majd' elájult, ahogy meglátta a fejeadásztört a szívemben, ám végül mégis erőt vett magán, s hangos siránkozásával felverte a palotát.

Én meg csak álltam ott, és nem értettem semmit. Hiszen igazán nem lehetett rám azt mondani, hogy bűnös ember vagyok, minden nap rendszeresen gyóntam, így minden bűnöm alól feloldozást nyertem... az atya szerint. Akkor ez most a Pokol, vagy a Mennysország? Bár jobban belegondolva, egyikre sem emlékeztem... Hiszen a testem itt fekszik előttem, szíven szúrva, én meg itt filozofálgatok magamban... Vagy talán ez az egész túlvilági céco csak mese? Humbug, amit a papok találtak ki, hogy valami dolguk nekik is legyen? Ezt egyre valószínűbbnek találtam.

...Egy ideig még vártam, hátha történik valami, ami bizonyíték volna valamire, vagy valami, ami tudatja velem, hogy mit is kell tennem ezek után; ám hamarosan rá kellett döbennem, hogy semmi ilyesmire nem számíthatok. Egyedül vagyok, mindenki számára láthatatlanul, és ki tudja meddig, ez nem is fog megváltozni...

...Egész életemben abban a hiszemben éltem, hogy ha nem is szeret mindenki a tartományban, azért nagyjából közkedvelt vagyok, s hogy házam népe hűségesen szeret. Am halálom után rá kellett jönnöm, a legtöbben csak a vagyonomat, a hatalmamot szerették. Mindössze egyetlen ember akadt, ki őszintén, tiszta szívvel gyászolt még évekkal a halálom után is; Hörb, az inasom. Nagyon sajnáltam, hogy erre csak most, holtomban jöttem rá, s így nem gondoskodhattam megfelelően arról, hogy Hörb igazi anyagi jólétben élhesse le életét.

...Nem felejtettem. Talán mégis ez a pokol maga; minden érzélem, amit valaha csak éreztem, megmaradt örökre, a végtelenszeresére növekedve, erősödve! Az érzelmek ilyen szintű intenzitása szinte már-már elviselhetetlen volt, ha halandó lettem volna, már akkor is régen belepusztultam volna. Viszont mindennél jobban ragaszkodtam a szeretethez, mi Hörbhöz kötött, s a gyűlölethez, mi gyilkosomhoz, hisz' egyebem sem maradt... Az érzelmek nélkül talán már nem is léteznék!

De milyen lét ez! Örök szenvedés, örök kárhozat! És a tudat, hogy nincs menekvés! ...Hamar rájöttem arra, hogy nem tudom elhagyni kastélyomat. Nem egyszer megpróbáltam, elhihetik, de a kastélykert kapujánál tovább nem jutottam. A park még az én birodalmam volt, de a kapun túli világ már nem létezett a számomra. Ne úgy képzeljék, hogy láttam, ahogy egy poros földút fut távolodva a kaputól a dombok közt a főváros felé! Nem. A kapu mögött nem láttam semmit, nem volt ott semmi, csak valami tejszerűen gomolygó köd... És valamilyen okból erős félelmet éreztem ennek közelében. Az érzés kőfalként állított meg, soha nem léptem át a kaput. Kétkedtem benne, hogy valaha is képes lennék rá... A "hely szelleme" lettem. Gyermekkoromban sok kísértethistóriát olvastam. Ez lenne hát a valóság? Belőlem is az "Ósáta szelleme" válik? Magányos sors...

Eleinte sok nehézséget okozott, hogy nem tudtam megfogni semmit, hogy nem tudtam semmire sem hatást gyakorolni. Később ezt is megtanultam; csak az adott cselekedetre vonatkozó erős érzelmeimre kellett koncentrálnom. És hát erős érzelmeknek bőven voltam...

A kisebb, majd a nagyobb tárgyakon, bútordarabokon gyakoroltam, egyfajta perverz örömet érezve, mikor a halandók, kik úgy éreztem, elárultak engem, sikítva menekültek a táncraperdülő kések, asztalok láttán.

Csak egy dologra vigyáztam; nem akartam halálig hú inasomat megijeszteni. Hisz' tudtam, gyenge a szíve, s a rémületbe tán bele is halna... Bár azt hiszem már vártam a találkozást.

Ami természetesen nem is váratott sokat magára. A jó Hörb a parkban sétált, kevéske lazítással kompenzálva az egész napi hajtást, mit a kastély új lakói, a nagybátyám familiája, idős kora ellenére is megkövetelt tőle; mikor is utolérte végzete. Pontosan tudtam, mikor fog bekövetkezni a dolog, s emiatt aznap reggel óta folyamatosan vele voltam.

Aztán Hörb egyszer csak megállt, teste megfeszült, kezét mellkasához szorította... lassan térdre esett, s mire eldőlt, lelke már levette földi porhüvelyét. Furcsa érzés volt, egyszerre féltem a gyásztól, s ugyanakkor vártam a találkozást Vele, hogy elmondhasam, amit életünkben nem mondhattam el; hogy mennyire szeretem, és fogom is szeretni, örökön-örökké... Am halála valami egészen mást hozott, mint amire számítottam. Hogy mit? Nem volt magasztos gregorián-ének, nem volt a fizikai testtől lassan elváló fénylő alakzat. Semmi se volt!

Hörb lelke számomra láthatatlanul távozott; nem beszélhettem vele! A veszteség fájdalma újult erővel lángolt fel szívemben. De mit is beszélék! Hisz' már szívem sincs! Hosszú percekben átnyúló, kínal telt, eszelős üvöltésben oly' erő lakozott, hogy még az asztráletteret a való világtól elválasztó falon is áthatolhatott; rémült tekintetek pásztázták a kastélyt, a kastélyomat!

Ó miért mehetett tovább? És nekem miért kellett maradnom? Minél tovább rágódtam a dolgon, annál kevésbé értettem. Akár az is lehetséges, legalábbis a jelenlegi tudásom szerint... De hát ez képtelenség!... Hogy Hörbnek nem volt lelke... Ugyan! Ennyi erővel akár az is lehetséges, hogy rajtam kívül senkinek sincs! Nagyobb a valószínűsége annak, hogy valamilyen feltételnek mindannyiunknak eleget kell tennünk, mielőtt tovább léphetnénk... Hörbnek ez minden bizonnyal sikerült, nekem pedig egyelőre még nem... De ami késik, az nem múlik!

Eddigre mindössze egyetlen hihetetlenül erős érzelmem maradt: a gyűlöletem gyilkosom iránt! Éreztem, addig nem nyughathatom, míg holtan nem tudom!... ..Ennek már több mint 70 éve. Bár már nem igen reménykedhettem abban, hogy valaha viszontlátom a gyilkost, a gyűlöletem mitsem vesztett erejéből. Hisz' nem is voltam már semmi más...

Éppen ezért, az első megdöbbenésem után, határtalan volt az örömöm, mikor egy vénséges vén férfi érkezett váratlanul a kastélyba. Az első pillanattól biztos voltam a dolgomban; Ó az! A gyilkos!

Semmi közelebbit nem tudtam róla, se a nevét, sem, hogy ki is ő valójában, s hogy miért jött, de ez nem is érdekelt. Ha akartam volna, mindent megtudhattam volna a kastély lakóinak elméjéből, hiszen eddigre tökéletesre fejlesztettem telepatikus képességeimet, sok egyébbel együtt, ám mindez már nem számított. Csak a bosszú érdekelt, ha nem volna morbid, azt mondanám, ez éltetett.

Egy percig sem haboztam, érkezésének éjszakáján meglátogattam a vendégszobában, ahová el lett szállásolva. Azzal kezdtem, hogy egy határozott mozdulattal kulcsra zártam az ajtót, majd a kulcsot áthajítottam a falon. Ez megadta, úgymond, az alaphangulatot; a vén trotty, aki addig egy gyertyacsonk fénye mellett olvasgatót, megrettent. Aztán különböző bútorok emelkedtek el lassan a padlótól, majd egyre gyorsulva örült táncba kezdtek. Az öreg rémült kiáltozásba kezdett, nekromanciát és boszorkányságot emlegetve, ahogy a tárgyak egyre gyakrabban ütözköztek törékeny testének. A gyertya a földre pottyant, s ahelyett, hogy elaludt volna, a láng tüstént belekapott a földre szórt papírokba, könyvekbe, pilanatok alatt pokoli hőséget teremtve.

A gyilkos a szoba közepén térdelt, vérvő, meggyötört testel, s úgy döntöttem, a lángok tökéletes háttérül szolgáljak materializálódásomhoz. Csak akarnom kellett, s áttetsző alakkal megjelentem a vénség előtt.

Nem számítottam ilyen heves reakcióra. Az öreg rámnézett, majd felsikoltott, s az ajtónak rontott, tíz körmével próbálva magát átkaparni azon... Néhány másodperc után feladta, s vérvő, beszakadt körmökkel fordult felém. Azt gondoltam, az iszonyú rettegés teljesen elvette az eszét, s már láttam, közel van a halálhoz. Ekkor azon-

ban megszólalt, remegő, de tiszta hangon.

- A nagybátyád ölt meg - ennyi. Ahogy kimondta, holtan esett össze. Ezzel egyidőben kinyílt a szoba ajtaja. A kicsapódó lángok fényében egy kislányt láttam a folyosón, egyik kezében ruhababával. Szemében nem volt félelem, s ahogy rámnézett, tudtam, lát engem.

- Ki vagy te? - kérdezte, s engem valami hihetetlen, soha nem tapasztalt béke árasztott el. Nem foglalkoztam már azzal, hogy a kastély jelenlegi lakói a tulajdonképpeni gyilkosom leszármazottai; azzal sem, hogy az öreg lelkét sem láttam eltávozni. Semmi más nem számított már, csak a béke, és ez a kislány. Egyetlen gondolati parancsomra elaludt a tűz, s a vendégszoba újra olyan volt, mint látogatásom előtt, leszámítva a halott öreget. Miközben a kislány kezéből kihullott a baba, majd egy halk csörrenés kíséretében egy kulcs is, közelebb lebegtem hozzá.

- Mondjuk úgy... a nagybátyád.

...Semmi nem köt már ehhez a világhoz. Érzem, felszabadultam. Azt teszek, amit csak akarok. Eltűnt belőlem a félelem a fehéren gomolygó külvilágtól. Azt teszek, amit csak akarok. HA akarom, itt maradok. Ha akarom, tovább léphetek a "Menny" felé is, jelentsen ez bármit is. Vagy kilépek a kertkapun. Én ezt választom. Itt állok a gomolygás előtt, és nem félek. A fehér köd nem fal többé. Azt teszek, amit csak akarok! Vajon mi vár odaát? És egyáltalán, hol van az az "odaát"? Csak homályosan sejtem, hogy nem az életemben oly' jól ismert földűt, amely a fővárosba visz... Benyúlok a ködgomolyba; a karom a könyökömig eltűnik előlem. Egyszerre azt érzem, az ujjaim hihetetlen sebességgel távolodnak tőlem. Egy pillanatra megjedek, de ez nem az a beteges rettegés. Csak az izgatót várakozás... és ujjongás! Határozottan lépek előre egyet... és eltűnök.

AZT TESZEK, AMIT CSAK AKAROK!!!

Eddig a story. Érdekes volt, nem? Am hogy a történet a maga titkokzatosságában teljesen feltáruljon a tisztelt Olvasó előtt, íme egy kis adalék, úgyis, mint epilóg. A kéziratot, mi ezt a történetet tartalmazta, 1997. májusában fedezte fel egy skót férfi, angliai birtokán, a vidéki kúria kiterjedt borospincéjének egy eldugott szegletében, egy elfalazott kis üregben. Egy lepecsételt agyagkorsó rejtette a megsárgult papírlapokat, melyen ez a rövid történet sorolódott.

Egy eleddig teljesen ismeretlen nyelven.

A férfi, mivel úgy hitte, családja történelmének egy fontos dokumentumára bukkant, pénz és idő nem kímélve fogott a kézirat vizsgálatába. A szöveget az akkoriban hozzáférhető legbonyolultabb, leggyorsabb számítógéptípus fordítószoftverére bízta, a papír anyagát pedig az akkor ismert kormeghatározási eljárásnak vetette alá.

A számítógép megtette, amit vártak tőle, néhány nap leforgása alatt megalkotott egy nyelvet, egy abc-t a kéziratra alapozva, így a mese kibontakozhatott a skót előtt. Am a papiros még tartogatott meglepetéseket; a kormeghatározási eljárás ugyanis csődöt mondott vele. Legalábbis az eredmény, amit a módszer meghatározott, ezt sejtette. E szerint a kézirat első oldala ötszáz éves, a második lap nyolcszáz, a harmadik ezerkettőszáz, míg a negyedik több mint ezerhatszáz éves!

Azt hiszem, ennyi már épp elég, hogy úgymond érdekesnek ítéljük meg a leletet. De ne álljunk itt meg. Gondoljuk tovább a dolgokat. Mert végül is négy kérdés marad megválaszolatlan. KI, MIKOR, HOL, és végül MIÉRT írta le mindezt?...

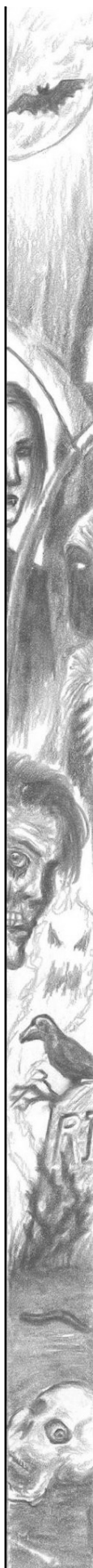
És hogy került végül arra a helyre, ahol megtalálták?

Jó kérdések. És egyelőre semmi esély nem látszik a válaszok felelésére...

*A Tűzvihar közelít,
A fájdalom lángol,
De lelke tiszta Jég,
S megdermeszt a Fátyol...*

Abd al-Azrad: Demons-könyv
AD.: 726

Anonymus Chynewa

K.G. főhadnagy találkozása a kísértettel

Hány olyan történelmi esemény lehet, amelyek az írókat arra készítik, hogy tollat ragadjanak? Bizonyára meg sem tudnánk számolni, de az szinte biztos, hogy a harcok, küzdelmek, csaták és háborúk szinte mindegyike ilyen. Hol hősök tűnnek fel, hol pedig hétköznapi emberek, akik (nem) csak parancsot teljesítettek.

A Corvin köz hőseinek és parancsnokuk: Pongráz Gergely bácsi emlékének ajánlom

A szél... élesnek érezte, vékony pengének, ami az idegeibe mart. A feje tompán megsajdult. Beidegződött mozdulattal rázogatta, ahogy a szokásos útvonalán bolyongott. Ingerülten lépdelt a fákat és bokrokat kerülgetve. Nem értette, miért, de ha sétára indult, mindig ide lyukadt ki. Emberek suhantak el mellette. Nem vettek róla tudomást, átnéztek rajta. Nem zavarta, semmi köze sem volt hozzájuk. Senkivel sem akart találkozni, beszélgetni. Egyedül...a magányt szomjúzta. Ezek az emberek, az ünnepélyes, komor arcukkal nem hozzá tartoztak. Sokuknak hamis volt a szíve. Ezeket különösen rühellte. Ez a sok ünneplős, aki itt tolongott, nagyon taszította. Régebben nem volt ekkora jövés-menés itt, kihalt volt a környék. Csak olykor látott erre óvatosan, szinte lopakodva osonó embereket. Nem tudta, mitől tartanak, de sokat találgatta. Ő nem látott erre semmi olyat, amit veszélyesnek gondolt. Egyetlen kivételt a gödrök jelentettek. Ezekről tartott, óvatosan kerülgette ezeket a sebeket. Mert annak tüntek. Ocsmány sebeknek, melyek mélyén valami fertőző, gyulladt góc lappang. Sose mert belenézni egyikbe sem. Mintha valami ráugrani készülne onnan. A kényszerképzet olyan erős volt, hogy mindig egy gyermekkori olvasmány élménye jutott az eszébe. Egy vadász-kalandról szólt, benne egy sebesült, csapdába esett tigrissel, ami megölte az óvatlanul közeledőket. Mások nem vettek tudomást ezekről a lyukakról, átléptek rajtuk. Már jóval kevesebb volt belőlük, sokat betemettek. Ennek örült. A hamis ünneplők elől a még érintetlenebb részre menekült, bár itt voltak még gödrök is. Mindig itt járt, bár nem akarta ezt a helyet. Mégis, miután rutinosan felkereste az egykori laktanyáját, utána idejött. Az épület fájó emlékeket ébresztett benne, s talán a régi szép idők siratása elől menekült ide. Ezen a helyen gyakran próbálkozott az emlékei rendszerezésével. Menetrend szerint érte a bénító felismerés, milyen kevéssé is emlékezik. Érezte, hogy orvoshoz kellene mennie, de mindig halogatta a dolgot. Érdekes módon 56 ószére jól visszaemlékezett. Ez megnyugtatta. Élénken fel tudta idézni az egész zavaros helyzetet, a feszültséget, amiben az egyetlen szilárd pontot a parancsnoka magabiztos elszántsága jelentette. Ők nem inogtak meg, azt tették, amit tenniük kellett! Elmosolyodott, és lecsillapodott. Nyugodtabban folytatta az útját. Az őszi szél faleveleket sodort. Furcsa volt az érintésük, ahogy átsuhantak. Halott dolgok, mik nem régen még éltek. A sárga-barna szövetek érdesekek voltak, mintha megkarcolnák. Ez szórakoztatta. Szinte csak ez volt az összes öröme. A kiszemelt levelet figyelve kinyújtotta a kezét, s hagyta, hogy hozzálebegjen. Élvezte az érzést, mely olyan volt akár egy bolyhos és kicsit szúrós törölköző. Bár e magányos játékkal sokat elszórakozott, soha senki sem bámulta meg. Pedig úgy nézhetett ki ilyenkor, mint egy csendes örült. Játszotta ezt az ostoba kis játékot, és örült neki. Éppen egy laposan ereszkedő levélkét üldözött, amikor meglátta a fiút. Őt bámulta, ajkán félmosollyal. Ez a mosoly emberibbé tette, mert bár az alak emberszerű benyomást tett, mégis volt benne valami emberin túli hideg közönyösség. Ő ellentétben a többi jelenlévővel nem volt hazug és hamis. Nem színlelt. Ezért volt ijesztő. Némi aggodalom támadt benne. Kitarotán őt nézte, követve a fejével a mozgását. A szemei két száraz, szürke kódarab. Azok nem mosolyogtak. A fiú egyre csak bámulta, idegesítően és dermesztően. Kényelmetlen érzete támadt.

- Akar tőlem valamit! - állapította meg.

Nagyon fiatal volt, még szinte kölyök. De veszedelmes egy kölyök. Ezt ösztönösen megérezte. Bár egyáltalán nem vágyott társaságra, főleg nem a kölyökére, valami arrafelé vitte. Amaz türelmesen vár, nem mozdult. Megpróbált ellenállni. Különös kötélhúzás vette kezdetét közöttük. Úgy érezte magát, akár egy kóbor üstökös, amit

magához ránt egy csillag. Tehetetlenül, inkább csak vágyva az ellenszegülésre sodródott feje, szívében jeges félelemmel. A fiú arcáról eltűnt a mosoly, amikor mellé lépett. Hidegen bámulták egymást. A szél faleveleket sodort el mellettük. Ez valahogy furcsa volt. Néme-lyik levél a fiúhoz érve, egy pillanatra eltűnt, aztán ismét felbukkant.

- Mőgé szállt - találgatta értetlenül, valami rohadtul nem stimmel. Ott állt, és inkább bámulta a szállongó, kavargó leveleket, mint ezt a suttyót. Fél tőle! De azt is tudta, hogy ennek az emberkének van valami, ami neki kell. Hogy ezt honnan vette, fogalma sem volt. Kétségbeesetten tanulmányozott egy sárgászöld levelet. Gyűrött volt, szakadozott, akár egy veszített csata zászlaja. A fiú közben őt nézte. Tekintete láng volt, beégett egészen a legbelső rétegeibe, oda is, ahová senkinek sem lehetne eljutnia. Végül nem bírta tovább.

- Mit... mit akarsz tőlem? - suttogta, felve, hogy valaki más is meghallja.

A fiú most először vette le a tekintetét róla, és egy sötétbarna levelet kezdett nézegetni, ami a lába előtt landolt. Megkönnyebbülés áradt szét benne. Akárha valami hatalmas súlytól szabadult volna. Önkéntelenül is követte a fiú tekintetét a földön heverő levélhez. Csak nézte, nézte azt a nyavalyás kis hullát, és reménykedett a válaszban. A válasz nem jött, és ő egyre kétségbeesettebben fixirozta azt a holt szövetkét. A levél erezte, akár egy folyó a mellékágaival. A semmibe tűnt... A semmibe?... Nem! Mintha kód lepte volna be a szarát.... De süttött a nap, ködnek nyoma sem volt... Iszonyodva nézett fel a fiú arcába. A levél szára ott volt a fiú cipőjében. Halovánnyan, de kivehetően. Belenézett az arcba, a szemekbe, melyeknek nem volt pupillájuk...

- Egy kísértet! - állapította meg döbbenet.

Nem hitte volna, hogy ilyesmí megeshet. Főleg nem vele! A kísértet vidáman nézett vissza rá, és megszólalt.

- Megijedtél mi? Huhh!... - mondta tréfásan.

Döbbs tekintete a fiú mellkasára tévedt. Egy véres, tépett szélű lyuk volt ott a szíve helyén. Megbambonázva bámulta azt a lyukat. A vér megalvad, a fiú megmozdult.

- Hozzád jöttem! - közölte vele.

Hátralépett és hitetlenkedve rázta meg a fejét. Újra megsajdult.

- Mi közöm neked hozzád?

A fiú szellemajkai vértelen, hideg mosolyra húzódtak. Ezen a mosolyon átsuhant egy a feje felől alászálló levél. Piros volt, akár a frissen kiömlő vér. Háborzongató volt. Felemelte ködkarját és rá mutatott.

- Te öltél meg!

Tiltakozni akart, dühöngeni, ám egyszerre ismerős lett neki a szellem.

- Ötvenhat?...

Amaz bölintott, és elfordult tőle. Így akarta, nem akarta, megpillantotta a kimeneti nyílást. Elkapta a szemét onnan, és reszketni kezdett. Aztán mégis újra odanézett, arra a borzalomra. A roncsolt, tátongó hasadék a szellemtesten magába szippantotta. Elnyelte, mint egy hideg pince. Vagy mint egy sír...

Sugdolózás... sűg... élvezettel, elégedetten ejti ki a számokat. Minél több, annál jobb! Hideg elszánnással keresi a lehetőséget. Mindig akadnak óvatlanok. Jól kitanulta ezt a mesterséget, az oktatója elégedett lenne. A felettese bölint. Bemondja, odaát feljegyzik. Titkosan persze. Káderlapokra... is. Megy Moszkvába! Ott tudják, rá számíthatnak. A parancsnok beszél, tudomásul vesz. Ő is elégedett...

Fegyverrel a kézben vár. Az utca másik felén már tudják, hogy ő vár. Már óvatosak, ő a mumusuk. Egenként csapdossa agyon ha kell mindjüket! Pásztázza az utcát, a kapualjakat, a barikádokat...Vár... Valami mozdul! Egy újabb óvatlan kölyök! Kikukucskál, felig ki-

emelkedve néz. Automatikusan húzza meg a ravaszt. Dörrenés, a kölyök hátrabukik. Ezt még látja, aztán elugrik az ablaktól. Vad lövöldözés kezdődik, vaktában, közben ordítózás. Nevet, újabb strigula...

...- Hahh!

A visszatérés fájdalmas volt, akár a másnaposság. Vízió... egy víziót látott. Nem kétséges, hogy ki okozta. Dühöngve rázta az öklét a kísértetre.

- Ne szórakozz velem! Nem fogok Mea culpa-ázni neked! Ne is várd! Ha meg akarod bosszulni, hogy a szocialista rend megdöntésére irányuló kísérletben megakadályoztalak, csak próbálkozz! Egy fasiszta csöcselék vagy, szellemként, vagy bármi másként.

Már nem félt. Sőt, visszatért a korábbi magabiztossága, amit régen nem érzett.

- Ti kölykök játsszátok a hős ellenállót, miközben az igazságosság leple alatt horthysta restauráció folyik! Láttam hogy milyen kegyetlenül támadtok a szovjet katonákra. Ez a ti nagy forradalmatok! Gyilkosok vagytok!

Dühében reszketett. Vágyat érzett rá, hogy ezt az idióta kísértetet visszaűzze, ahonnan jött. Erre van is egy hatékony módszere. Igazi materialista ráolvasás, hahaha! Kihívóan közelebb hajolt a szellemhez.

- Barátocskám én pontosan tudom, hogy mi folyik itt! Bizony, bizony! A Párt és a szovjet elvtársak urai a helyzetnek! Tudod, Rákosi-val elszaladt a ló. Hibázott, a hatalom elvette a józan eszét! A kommunistákat öldöste, közben az igazi ellenség háborítatlanul meglapult. De a szovjet elvtársak megtalálták a megoldást! Hagyták szervezkedni a belső ellenséget. De persze figyeltek! Aztán, amikor eljött a pillanat, kirobant ez az ellenforradalom! Mi egy kicsit segítettünk is!

Kuncogott.

- Gerő elvtárs beszéde is erre szolgált!

Látta, hogy Gerő nevére a szellem szinte elhomályosul. Majdnem elűztem! Gondolta diadalmasan. Vadul folytatta.

- Kimerészkedett a vackából az ellenség és láthatóvá vált! Ez volt a cél! Hahahaha!!!!... Ugye ezt nem tudtad, mi? Lám, a kísértetek sem tudnak mindent! Mi ezt ott a laktányában tudtuk, a parancsnok elmagyarázta az egészet. Ez szigorúan titkos! Persze neked elmondom, mert te csak egy fantom vagy. Az ellenséget és az árulókat elkapjuk, példát statuálunk, és megszilárdítjuk a szocialista egységet. Ez egy megtisztulási folyamat, amit a Párt irányít!... Igen, a Párt ura a helyzetnek, és a Szovjetunió segítségével...

Hirtelen elbizonytalanodott. Valahogy nem állt össze az egész. Hiányzott valami fontos innen.

- Győztünk?...

A szellem bólintott. Szomorúan.

- Igen, levertétek az "ellenforradalmat"!

Elmosolyodott.

- Na ugye!... Erre nem emlékszem... lemaradtam róla?...

Ismét visszatért a félelem. Miért nem emlékszik?

- Mi történt velem?

A kísértet áthatóan nézte, hidegen, zsidbasztóan.

- Hát ez az - szólalt meg. - Ez az, hogy nem emlékszel rá... Ezért vagytok itt!

Bénuatan állt, valami retteneteset fog most megtudni. Nem akarta, de mégis.

- Mi történt? - üvöltött a szellemre, a belül vad reszketés rázta. - Az élők csak kivételes esetekben láthatnak szellemeket. Te nem vagy kivételes! Egyáltalán nem... Te épp olyan halott vagy, mint én!...

Iszonyat és zsidbadás. A feje hatalmasat rándult. A fájdalomtól felnyögött és odakapott... Egy lyukba nyúlt... egy éles szélű, ragacsos lyukba... A borzalomtól félőrülten bejebb nyúlt morbid kíváncsiságtól hajtva... Odabenn az újai hozzáérték valami gusztustalan, szivacsos masszához..... Üvöltve elrántotta a kezét. A kézfeje alvadtt vér és valami szürke ocsmányság rezgett...

Térdre rogyott és sírni kezdett. A szellem nem mozdult fölötte. Élőtte a föld beomlott. A növekvő üreg magába szippantotta a leveleket, egy arra sodródó papírost... aztán őt magát is...

Ott feküdt az udvaron, a világ szétrobbant csikjai elolvadtak, fémcsapokban szertefolyva... A kéz, amely a fegyvert tarja. Elszánt, dühös kéz. Mögötte az arc üres, fehér téglalap, melyet megtölt a lópor füstje. Szemek merednek rá a könyörtelenül tűző nap mögül...

Visongva talpra ugrott, és esetlenül hadonászva próbálta meg távol tartani a szemeket... Egyszerre csak megállt. Zaklatottan nézte a fiút. Az valahová a semmibe meredt, mögé. Minden összezavarodott benne, aztán egyetlen kérdés bukkant fel ebből a káoszából, akár egy hatalmas fekete hal.

-Mióta... mióta vagyok halott?

A válasz azonnal érkezett.

- Negyven esztendeje. Negyven éve minden ősszel itt bolyongasz, nem lelve nyugtot. A két világ határán állsz.

Kétségbeesetten nézett körül. Negyven év! Ez letaglózta. Már dühöngeni sem volt ereje.

- Ki... szabta rám ezt a szörnyű büntetést, és miért?

A fiú végigmérte, a pupilla nélküli szemek jeges fehérséggel csillogtak. Vajon az én szemem is ilyen? - futott át a kérdés rajta.

- Te magad! - jött a válasz, ami nagyon meglepte.

- Negyven embert öltél meg. Többnyire lesből, rejtőzködve! Élvezted! Cinikusan jelentgetted a felettesednek! Negyven élet, negyven esztendő! Nem volt bátorságod találkozni velük. Inkább bolyongtál itt, a semmi határán!

A fiú keze a vállára nehezedett, akár az ólom.

- De ennek most vége!... Te kóbor lélek, akit egykoron Kolmann Gábor főhadnagynak hívtak! Letelt a negyven év, most velem jössz!

Rémülten el akart futni. Tovább akarta játszani a levelek üldözését. Kiszabadította magát. De csak két lépést tett, amikor borzadva megtorpant. Egy lyukba nézett. A gödör alján egy halott hevert, hátrakötött kézzel, arccal lefelé. A csontváz mozogni kezdett, a koponya felé fordult. Dühösen vicsorgott. Megtántorodott, kis híján a gödörbe esve. A fiú keze rántotta vissza.

- Velem jössz! - ismételte meg dacosan.

Félelemmel meredt rá.

- Hová kell mennem? - nyögte ki halkán.

- A túlpartra!

A fiú kezdett köddé válni. Kavargó, híguló köddé. Lenézett magára. Összeomló hamuszlop volt, aminek szemcséit széthordta az éteri szél...

Az anyagi világban a szél felkapta a leveleket, és áthajszolta az ismeret és ismeretlen halottak fölött. A főhadnagy és a fiú utánuk eredt. Amikor a szél elült, ők is eltűntek ebből a világból...

Vége

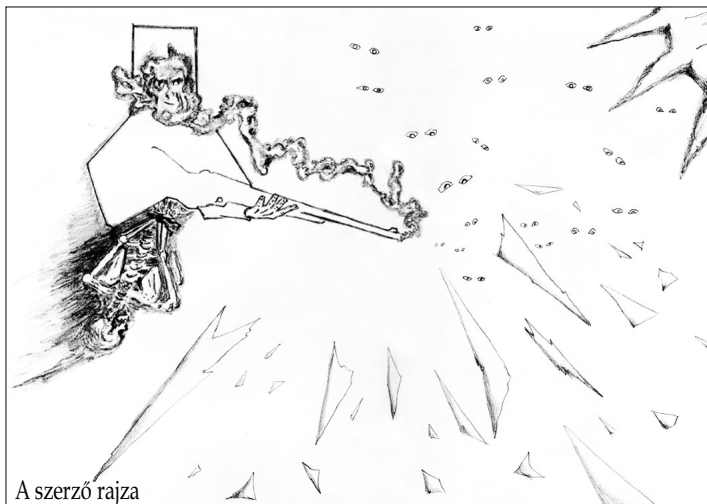
Túri András

Köszönetnyilvánítás:

Szeretném megköszönni Naszlady Attila orvosprofesszor úrnak az ihletet. A róla készült portréfilmben (Pulzusszáma '56) előadott visszaemlékezése alapján írtam meg ezt a novellát. Nagyon fontos tanúskodás az övé.

Köszönöm!

A szerző

A szerző rajza

A haláltraktor

Vajon hogyan alakultak ki a népi hiedelmek s a közelmúltban, vagy manapság vajon létrejönnek-e újabb és újabb, szájról-szájra terjedő történetek? Erre ad választ az alábbi novella.

Egy régi néphit szerint ha éjjel a házukban egy szörös békát találunk, akkor ott valaki rövidesen meg fog halni. Egy ilyen esetről Csáth Géza is írt egy hátborzongató novellát.

A tolna megyei Bogyiszló községben azonban valami mástól rettegnek az emberek: egy traktortól. Azt beszélnek, hogy ha valaki éjjel körül traktorzúgásra ébred, akkor az illető reggelre meg fog halni. Ezért rettegésben él az egész falu, s éjjelente az emberek alig-alig bírnak elaludni.

Ha hinni lehet a beszámolóknak, akkor az egész az ötvenes években, egészen pontosan 1952-ben kezdődött. Az idősebbek közül sokan állítják, hogy ez minden bizonnyal összefügg Szabó József eltűnésével. A TSZ brigádvezető traktoros, jó sztahanovista eszméhez híven, egy éjjel kinn maradt dolgozni. Akkor éppen olyan nagy vihar dúlt a környéken, amire emberemlékezetek óta nem volt példa. Sokak szerint egyenesen a pokolból jött ez az ítéletidő. Nem csoda, hogy a brigádvezető a járművével együtt nyomtalanul eltűnt. Bár sokan indultak a keresésére, semmit sem találtak, mintha a föld nyelte volna el. Igaz, a faluban nem igazán kedvelték Szabó urat, ezért a lelkesedés hamar alább hagyott.

Am ekkor jelent meg a haláltraktor...

A gondolat, miszerint Szabó József zombiként vezeti a traktort, és mint egy modern Kharón, ő viszi át a bogyiszlói elhunytak lelkeit a túlvilágra, igen merésznek és morbidnak tűnik. Amikor először meghallottam, nevethekem támadt. Persze nem én

vagyok az első, aki nem akar hinni nekik. Voltak többen is, például az ötvenes évek végén, amikor már igen sok áldozata volt a haláltraktornak. A megyei rendőrség és szekszárdi laktanya kivezényelt egységei alaposan átkutatták a környéket, ám hiába, mert még egy azonosítatlan keréknyomot sem találtak.

Később a hatvanas években több elmélet is született a haláltraktorról kapcsolatban. Fölvetődött, hogy a traktor valójában a helyiek halálfélelmének a kivételése, és csak a képzeletükben él. Mások szerint a traktor létezik, de az egy távirányításos, esetleg önvezérlő gépezet. Ezt még tovább fokozták azzal, hogy valakinek a traktora valójában egy robot, amely éjjelente garázdálkodik a falu utcáin. E két elmélethez hozzátették még azt is, hogy ez minden bizonnyal egy önbeteljesülés: mivel az emberekben ez a kép alakult ki, ezért ha éjjel traktorzúgást hallanak, akkor a hitük öli meg őket.

Ákárhogy is van, a haláltraktor sajnos nagyon is valóságos. Látogatásom alakalmával egy fiatal édesapa elmesélte a történetét: egy éjjel arra ébredt, hogy a kislánya rázza. Azt mondta, hogy hallja a traktorzúgást, és nagyon fél. Az apa, mivel akkor még nem hitt ebben, mérgesen azt mormogta, hogy feküdjön vissza. A kislány szót fogadott, és elment aludni. Reggelre holtan találták. Katika egy hét múlva töltötte volna be a hetedik életévét.

Lacza Gábor

Inzert '56

Lehet-e változtatni a történelmen, ha rájövünk, hogyan utazhatunk az időben visszafelé, vagy az eleve elrendeltetés okán ez lehetetlen? S mi van, ha egyszerűen csak szórakozni akarunk?

...Az első időutazó a vállgödrébe illesztette a fegyverét, és az optikába nézett. Megjelent benne az álhomlokzat és a mögötte lapuló ávos. Éles felvillanások jelezték, ahogy célzott lövéseket adott le. Az első időutazó állított a felbontáson. A száldereszt befogta a férfi szívét, ott dobogott a szeme előtt. Meghúzta a ravaszt. A puská halkan köhintett. Az optikában a férfi úgy eltűnt, mintha láthatatlanná vált volna. Az utas meghökkenve lekapta az arca elől a puskát. Pusztá szemmel bámult a messzeségben de rengő épületre, aztán halkan elkáromkodta magát.

- Cssesse meg! Tudtam, hogy gáz lesz, ha sietve tárazok.

Dühösen odafordult a másik időutashoz.

- Ennek te vagy az oka! Te siettéll engem!

A másik vállat vont.

- Legközelebb csak akkor mentelek meg, ha kifejezetten kéred.

Az első utas legyintett, kirántotta a puskából a tárat, a csőből a golyót, és odadobta a második utasnak. Az rábámult a kezében tartott tárgyakra. Ő is káromkodni kezdett.

- B...meg!

Az SS legény odahajolt hozzá.

- Mi baj? - kérdezte tőle. A második utas rávigyorgott, aztán megmutatta neki a tárat.

- Ez a mi csodafegyverünk!

A fiú kissé sértődötten húzódott hátrább.

- Csak gúnyolódj...

Az egyik felkelő mászott a helyére. A második utas közben visszagyömöszölte a tárba a löszert, és szélesen mosolygott. A felkelőkre pillantott, aztán meglóbálta a kezében tartott tárat.

- Páncéltörő! Átviszi a legjobb páncélt is. 2002-es évjárat.

- Képzeld el, mit művelt az ávos tüdejében! - vetette oda az első utas foghegyről. A második utas odadobta a felkelőknek a tárgyat. Azok zsbbadtan meredtek rá, láthatóan el voltak bűvölve.

- Nem hiszem, hogy szét akarok ott nézni - folytatta az első utas.

- Nem csak azért, mert foszlányos az ipse, hanem azért se, mert sugároz. No nem a szabadság- egyenlőség- testvériség nagyszerű ideáját! Neemm... Egészen mást. - Ezzel egy másik, nem kevésbé veszélyes külsejű tárat nyomott be a fegyverbe. Halk kattanással csúszott a helyére. A második időutas rámutatott a tárba.

- Gyengített urán van benne. Állítólag így nagyobbat szól - közzölte drámai hangsúllyal. A fiú, aki a kezében tartotta, hirtelen úgy érezte, hogy sütni kezd. A felkelők úgy bámulták a csillogó fémdarabot, mintha az legalábbis atombomba lett volna. Az első időutas közben ismét a vállához emelte a puskát, és belenézett a digitális távcsőbe. Új célpont után nézett...

a vég

Túri András

Elmulás

Miért hagyod? Miért hagyod
a rettegés, hogy elvigyen?
Örök messzeségbe zárva
felfal tátongó végtelen.
Mit ér az itt, mit ér a most,
hol szürke álmod megpihen,
ha tovakúszik, eltűnik
s a Jövő az mi ott terem.

Felrebben a köd,
kiontja a völgy,
nyalja a házak falát.
Szemétre tették,
hófehér festék
sisteregve járja át;
fröcsköli, ontja
megsimogatja
életem szürke vásznát.

Míntha kisgyerek
álmatlan remeg,
fa takarja erdejét.
Zúzvara röppen,
hajnali ködben
ázik fáradt teste szét,
s virág kezében,
ragyog az égen,
lassan mállik szertesztét.

A lombok mögül,
a fények felől
sziszegve ugranak,
s félő szívemen
rideg, esztelen
szimfóniát játszanak.

Ráomlik szürke éj,
megszállja szenvedély,
most a mélység válik hegygé.
És meredek csúcsok,
a mélybe zuhantok,
ölelkezve válnak eggyé.

Aki most vagyok.
Már nem az vagyok,
aki valaha voltam,
és nem én leszek,
testemben rekedt,
ki összeesik holtan.

Miért hagyod? Miért hagyod
a rettegés, hogy elvigyen?
Örök messzeségbe zárva
felfal tátongó végtelen.
Mit ér az itt, mit ér a most,
hol szürke életem megpihen,
ha tovakúszik, eltűnik
s a Halál az mi ott terem.

Luremt

A hó-gömb

Csodás kristályvilág, üvegketrecbe zárva,
Nyugodt, békés, csendben alszik mozdulatra várva.
Mikor nyúl egy kéz, s léte hirtelen megrázkódik,
A kicsiny hópolyhek sokasága mind az egekbe vágyódik.

Belenézek. Fekete gyémánterdőt, üveghegyeket látok,
Fölöttük szaladnak a pelyhekből font álom-ábrándok.
Az erdő mélyén fehér fényű szárnyas unikornis legelészlik,
Az üveghegy mélyén vörös sárkány kincsein heverészlik.

Mesevilág ez, az emberek nélküli romlatlan, szép táj,
Hol havas szellők útján ezernyi színes mese jár.
Itt nincs szenvedés, bánat, egyensúlyban van jó és rossz,
Itt csak a hóesés az, ami néha változást hoz.

Én csak bűvkörében ülve egyre a gömböt nézem,
Talán már nem is látom a csodát, talán csak érzem.
Szemem előtt, mint apró szentjánosbogarak, tűnne fel,
Az erdő tündérei, kikkel reggelként a harmat kel.

A hóesés lassan eláll, lecsendesülve a vidéket ellepi,
Lehull a fehér takaró, s az egész világot gyöngéden elfedi.
Megnyugszik minden, az idő megolvad egy cseppben,
A hó-gömb csak ül, s az új mozdulatot várja csendben.

Kira

A jó harcos Valhallába megy

(It is a good day to die)

Kél a nap fenn a messzi Északon
Szél fuvalma zeng hősi dalt
Bátor vitézek állnak a szirtfokon
Csatába indul ím a had

Harci szabályakon villog a fény
Pajzsokon dübben a markolat
Zúg a tenger s megnyílik az ég
Odin áldja a kardokat

Gályákra lép a sok vitéz
Hajfonatok lengnek a szélben
Lelkük harcra, halálra kész
Örömdal harsan a hősök
szívében

Szöke tajtékon szállnak a gályák
Csattannak sorban a víg evezők
Szél dagasztja a fehér vitorlát
Vizet hasítanak a hullámvetők

Fehér fővényen dobbannak a
lábak
Harci kiáltástól hangos a part
Hódítani jöttek, dacolni halállal
Bő vérben fürödjék meg a kard!

Nincs menekvése senki fiának
Bősz teuton csatabárdja alól
Ontani éltet vagy halni kiállnak
Bíbor felhőkben száll fel a por

Elesik sok száz, szálfá legény
Isten nevével az ajkán
A jó harcos kapja méltó helyét
Odin terített asztala jobbján

Sújts le az ellenre,
Thor kalapácsa!
Tárd ki kapuid a hősök előtt
Kerüljön mézser Odin asztalára
Sült vadkanok s fehér üszök!

Tudja ezt mindenki ott
a csatában
Nincs jobb halál csak ez az egy
Megkapja jutalmát mind
e vad világban
Mert a jó harcos
a Valhallába megy

Kósa

Bombaüzlet (negyedik, befejező rész)

Túri András

Sok-sok évvel később

A hipertér szétmorzsolódó fénycsíkjai visszahulltak önmagukba, és távoli galaxisokká váltak. Mindegyik fénylencse egy teljes galaktika volt, ettől a tudattól megborzosongott. A hátsó szenzorain egy gigantikus spirálalakzat lángolt vakító aurával. Ez a csillag-halmaz itt volt a szomszédban. Úgy hitte, felkészült a látványra, mégis benne ragadt a szusz, ahogy lenyűgözve bámulta a galaxist, az ő galaxisát. Fenséges látvány volt. Fényes és méltóságteljesen örvénylő, ha sokáig nézte, szédülni kezdett bele. Elszakította a tekintetét a látványtól. A standard időjelző szerint pontosan érkezett. Leendő üzletfelei azonban nem mutatkoztak. Úgy döntött, hogy vámi fog, ennyit megér a dolog. Ezen hely, ahol a találkozó-nak létre kellett jönnie, kívül esik a galaktikus ekliptikán. Elégé meglepődött ezen, amikor megfejtette a kódolt üzenetet. Egy összetett számsor. A nagy semmi. A partnereiről nem tudott semmit, eddigi üzenetváltásaik szűkszavúak és kissé udvariatlanok voltak. Ők keresték meg, és nem kérdezték, hanem állították, hogy birtokolja a szobrokat. Azokat a szobrokat, melyeket mostanra szinte mindenki elfelejtett. Az utóbbi időszak drámai történései, melyek átfomálták a galaxis politikai és gazdasági arculatát, fontosabbnak bizonyultak, mint holmi titokzatos és érthetetlen műalkotásokkal való bibelődés. Úgy tűnt a számára, hogy rajta kívül ez már senkit sem érdekel. Homályos legenda lett belőlük. Neki viszont rögeszméjévé vált, hiszen rengeteg pénze feküdt bennük. Megrázta a fejét, és ismét körülnézett. Még sosem járt a galaxison kívül, és ezért már a pusztá tény, hogy idejött, jó kalandnak látszott. De azért éber maradt. Bekapcsolt pajzsokkal ugrott ki. Egyelőre azonban a térnek ez a pontja annyira üres volt, hogy még kőszá gázmozlekulákat sem jeleztek a műszerei. Ellenőrizte a pajzsokat, bekapcsolta a fegyvereit, ezután módszeresen pásztázni kezdte az űrt maga körül. Előtte az üres téren túl, több száz parsecnyire egy ropant kiterjedésű csillagközi porfelhő volt a legközelebbi, említésre méltó űrbéli tárgy. Olyan hatású volt, mint egy a horizont szélén tova vonuló viharfelhő. A csillagok pedig, akárha otthon nézte volna azokat. Csak ezek ismeretlen alakzatok voltak, és egész galaktikák, nem napok. Az iszonyatos távolságok okán látszottak gyöngén pislákoló pontoknak. Miközben felderítette a környezetét, Al-alto jutott az eszébe. Akkor látta személyesen utójára, amikor olyan kurtán-furcsán kidobta az irodájából. Valami látomás kerítette a hatalmába ezektől a vackoktól, amelyekből most végre talán sikerül megszabadulnia. Vajon mit láthatott? Már oly sokat töprengett ezen, hogy belefáradt, és ha eszébe jutott a jelenet, csak beletörődve sóhajtott egyet. Sosem tudja meg, kár is ezen vívódnia. A Bottasat politikus, közéleti személyiség és elvetélt Jedi lovag jelölt. A be nem teljesült lehetőség. Értesült róla, hogy Al-alto az egyike volt a rebellis szenátoroknak, akik minden módon kereszbe tettek a császárnak. Egykori barátja a legkorruptabb gazembe-rekkel is összeszúrta a levet, csak hogy megakadályozza Palpatinet a hatalma gyakorlásában. E közben gyakorlatilag tönkretette a saját hírnevét és karrierjét is. Zeveqal akkoriban értetlenül figyelte ezeket a fejleményeket és szomorúan. Ámde most, sok esztendő távolából már értette, miért harcolt olyan elkeseredetten a Bottasat. Csak azt nem, hogy honnan szerezte azt a meggyőződését, ami oly állhatatossá tette. Nem táplált illúziókat a sorsát illetően. Valószínűnek látszott, hogy régen halott. De még, ha nem is az, a szenátus feloszlátásakor bizonyosan menekülnie kellett.

Az űr megtelt energiával, ahogy a hipertér kiköpött magából egy tárgyat. A valós tér hullámot vetett, és ebből bukkant fel egy ismeretlen típusú, kettős alakzat. Kékes-vöröses színű, össze-

vadt jégcsapokra emlékeztetett. A „jégcsapok” találkozásánál egy meglehetősen bonyolult tagozódott kitéremkedés látszott, még ebből a távolságból is felismerte a lézérágyú kaktusz szerűen felborzolódó tuskéit. A szenzorai egy majdnem teljesen lekopott, de még azonosítható calamari felségelet mutattak, ez azonban nem jelentett semmit. A hajó azonnal sugározni kezdte a megbeszélte jeladást, és eközben jól láthatóan feléje fordította számos lézérágyújának többségét. Miután a sajátjával kiegészítve visszaküldte a kódot, eképpen kezdte az üzleti bájcsevejt.

- Nem erős oldaluk a pontosság. Elkéstek!

A válasz azonnali volt és goromba.

- Pofa be! Elhozta azokat az izéket?...

- Hát persze! - válaszolta Zeveqal.

- Akkor, ha el is kívánja adni a kacatjait, kormányozza közelebb azt a roncst, amin dekkol, de gyorsan!...

- Ezért a modorért felárat számítok, ezt közölheti a megbízójával!

Az udvariatlan hang gazdáját érezhetően nem riasztotta meg ez a lehetőség.

- Jöjjön a földokkhoz, ott kell átszállnia!

A hang egyértelműen parancsoláshoz szokott volt. Nem kért, utasított. Kelletlenül vállalt vont.

- Rendben, de állig fegyverben leszek, az ilyen fogadtatás után. Nem ajánlom, hogy bármilyen trükkel próbálkozzon!

A hang nem reagált erre a fenyegetésre, ehelyett újabb parancsot vakkantott.

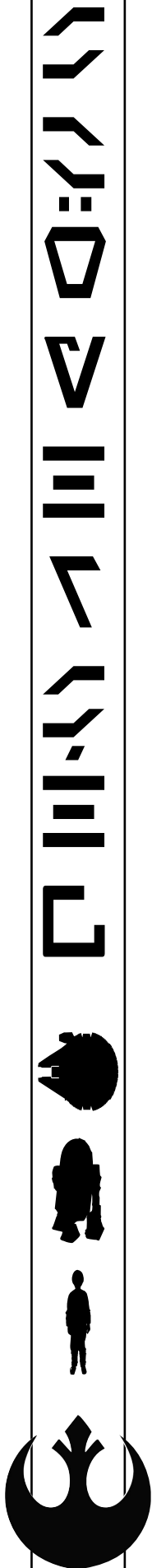
- Az izéket is hozza magával!

Zeveqal elámult, aztán dühbe gurult.

- Teljesen idiótának azért, ha megkérhetném, ne nézzen már! Először beszéljünk egy kicsit!!

A mogorva hang ezt felelet nélkül hagyta, és egyszerűen bontotta a kapcsolatot.

- Ennyire azért nem kellene lebecsülniük - morogta maga elé, miközben egy elegáns, félköríves manőverrel megközelítette az ikeralakzatot. Ahogy közelebb ért, elhatalmasodott rajta az érzés, hogy a hajó fedélzetéről valami rendkívül rosszindulatú dolog figyelte kajánul és alattomosan a repülését. A dokknál pedig megfogta egy vonósugár, a legerősebb, amivel valaha is találkozott. Ez ék-telen haragra gerjesztette. Azonnal aktiválta a fedélzeti önmegsemmisítő rendszert. Vajon mifélék lehetnek a leendő üzletfelei? Ezen töprengett, némi pánikszerű csomóval a gyomra körül. A szobrokkal kapcsolatban már volt néhány igen kellemetlen tapasztalata. Nem akart semmit sem kockáztatni. Amikor létrejött a kontaktus, már ott állt a rámpán. Elszántan ácsorgott ott, belebámulva az energiával kívül rekesztett űrbe, az átalakított, mélyűri hadviselésre is alkalmas mandalori csatapáncéljában. A csatapáncélból több különböző változat volt még a raktárában. Ezekhez egy nagyszabású üzlet keretében jutott, amelynek részéket egy régi hajóroncs első átkutatói jogát is megszerezte. Az egyik sértetlen helyiségben, egy rakás új, sosem használt páncélt talált. Hallotta, hogy egy hírhedt fejjavadász, a Boba Fett nevű is ilyet hord. Ez néhányszor alkalmat adott rá, hogy kissé megkuszálja maga körül a dolgokat. A sisak optikai rendszerén át látta, hogy egy mozgó hidat tolnak a rámpájához. Sóhajtott egyet és rálépett. A vákumot kiszorító mágneses mezőn áthaladva, a másik hajó fedélzetére lépett. Pár lépés után dermedten megállt, és felmerült benne, hogy komoly bajba kerülhet. Habár számolt a kellemetlen helyzetek le-

hetőségével, ez minden várakozását felülmúlta. Egy osztag Birodalmi katona várt rá, egy sűrű egyenruhás tiszttel az élükön. - Valamit nagyon elszúrtam! - futott át az agyán. Mielőtt észbe kapott volna, már le is fegyverezték. Megfosztották a sisakjától, hunyorogva állt az éles fényben. A tiszt megvetően mérte végig, aztán a hangszóróból ismert hang megtestesüléseként ráreccsent.

- Na igyekezzen maga pimasz fráter, az Uralkodó már várja arra a kis beszélgetésre!

És kárörvendően elvigyorodott, amikor észrevette az arcára kiülő pánikot. Zeveqal úgy érezte, hogy ez csak valami hülye rémálom, ahogy a fehér páncélos katonák közrefogták és elindultak vele. Olyan valószínűnek rémlett, hogy a folyosó kanyarulatánál elébük áll egy Nattotarr, vagy esetleg személyesen Jabba, és közli vele, hogy elrontotta a gyomrát, ezért áldodik ilyen borzasztót. De semmi ilyesmi sem történt. A katonák egykedvűen masíroztak vele a galaxis első emberéhez...

A helyiség, ahol szívében rémülettel és alázattal ácsorgott, rideg volt és kicsiny. Éles szögek uralták, és teljesen aszimmetrikus lévén, állandóan egy összeomló barlang benyomását keltette benne. Kellemetlenül érezte magát, és kényelmetlenül ácsorgott ebben a láthatóan utólag kialakított helyiségben. A pánikon kívül nem maradt benne semmi, nem tudott gondolni semmire. Hosszú percek óta állt már ott néma csendben, lehajtott fejjel. Nem mert felnézni az előtte és felette trónoló kámszás alakra, aki viszont rezzenéstelenül bámulta őt. Mindössze egyszer pillantott rá arra az arcra, amikor a katonák belétek ide. A lendülettől megtántorodott, elzuhant, és úgy is maradt. Magában továbbra is azért fohászzkodott, hogy ébredjen már fel végre ebből a tébolyból. Képtelen volt elhinni, ami vele történt. Fekétében ott érezte azt a pillantást, amibe - tudta! - nem kevés vidámság vegyült. De az a jókedv olyan ártalmas volt, mint a leghalásosabb mérég.

- Kelj fel és gyere közelebb!

A reszelős hang belemart az idegvégződéseibe, összerándult és esetenül talpra ugrott. Ekkor pillantotta meg az arcot. Rémulten ismét a padlót kezdte nézni, miközben közelebb lépett, de csak addig a pontig, ameddig a még megmaradt bátorságmorzszái engedték. Közben idegesen hátra pillantott, az ajtónál álló két piros egyenruhás gárdistára. Úgy álltak ott, mintha a berendezés részei lennének. A Császár elégedetten kuncogott, és tanulmányozni kezdte. Ez a gonosz nevetés végképp megfosztotta minden méltóságától. Csak állt ott lehajtott fejjel és várt. Vártak. A csendet, ami a helyiséget megtöltötte, fekete iszapnak érezte, amely lassan magába szippantja. Úgy érezte, kezd megbuggyanni, és ha még sokáig kell itt állnia a galaxis leggonoszabb lénye előtt, akkor menthetetlenül belehull az örület torkába. Egy nyáladzó, szánalmas roncs lesz belőle. A csendet az ajtó nyílásának zaja törte meg. Ismét összerándult. Egy magas rangú, darabos arcú tiszt sietett be, energikus mozgással elsuhanva mellette. A kezében azt a kódzár fémdobozt tartotta, amiben a szobrok voltak. A meglepődésre már nem futotta az erejéből, csupán szomorúan konstata, hogy a hatékonynak tartott védelmi rendszerét néhány perc alatt semlegesítették. A tiszt láthatóan nem rettegett úgy a császártól, mint ő. Rideg volt és kiszámítottan precíz. Mozdulatai tiszteletteljesek voltak, de nem volt bennük megalázkodás. Az Uralkodót a felettesnek kijáró tisztelettel illette, de nyoma sem volt hajbókolásnak. Egy hideg technokrata állt a parancsnoka előtt. A Császár láthatóan éppen ezt a magatartást várta a tiszttől, aki miután átadta a szobrokat, meghajolt és egyenes gerinccel kicsattogott.

- Nos lássuk csak, mit hoztál nekem!

A hang leplezetlen kíváncsisága és mohósága arra ösztönözte, hogy felemelje a fejét. Kínosan ügyelt azonban arra, nehogy bele nézzen a csuklya alatti arcba. A kezeket kezdte el bámulni. Az

egyik végigsimította a zárat, mire az magától kinyílt. Nem csodálkozott, fájni kezdett. A Császár egyesével kirakosgatta a szobrokat egy lebegő kockára. A kocka fényes felülete tükrözte Zeveqalt, akinek ettől újabb zsigeri görcsei támadtak. A mozdulatok, ahogy az Uralkodó megforgatta az ujjai között a szobrokat, alaposan megvizsgálva mindegyiket, Al-alto-t juttatta az eszébe. Ő is ugyanígy csinálta sok évvel ezelőtt. A csuklyás alak ránézett.

- A barátod jutott eszedbe - szólalt meg. Zeveqal önkéntelenül bólintott.

- Habár akkor rútol cserben hagyott, még mindig a barátodnak tartod őt.

Nem kérdezett, állított. A hangja önelégült lett.

- A Bottasat abban a naiv reményben ringatta magát, hogy a kis forradalmával kiűthet engem. Szánalmas volt a próbálkozása. Önmagát lehetetlenítette el.

A hangból nem hallatszott harag, csak némi megvetés.

- Mint politikus, csúfosan megbukott, amikor engem próbált meg beszározni.

Egy pillanatra felrémlt Zeveqal előtt az a folyosó a Coruscantban, azon a sok évvel ezelőtti órán, és az elől siető energikus politikus.

- Az ígéretét sem tartotta meg - folytatta a császár. Így aztán a Nattotarrok megpróbálták elgáncsolni őt, ami bár nem sikerült, ismét sokat ártott a hírnevének - kuncogott. Jó kis botrány volt! Mint az ülést elnöklő főcancellár, nem győztem csitítani a kedélyeket. Azt láttad volna kis barátom, milyen showmüsort keretében igyekezett elterelni a vizsgálatot egy esetleges illegális ügylet gyanújáról! - szárazon felnevetett, és elégedetten elhúzta a kezét a szobrok felett. Azok az őslakók terád is nagyon kíváncsiak voltak. Sokáig kerestek, de nem kell aggódnod! Megoldottam ezt a kis problémát!

Zeveqal pontosan tisztában volt vele, hogy ez mit is jelent. A Nattotarrok mára eltűntek a galaxisból. Ettől egy jeges nyilallás futott végig rajta. Az Uralkodó hangjából, ahogy a Nattotarrokat említette, csak úgy süttött a fajgyűlölet, bár nem emelte fel a hangját. De ez a rekedt, zörgő káromlás még rosszabb volt. Egy pillanatnyi szünet után úgy tűnt, visszatért az eredeti gondolatmenetéhez.

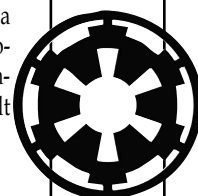
- Sokat gondolkodsz azon, mit is láthatott a cinkosod akkor!

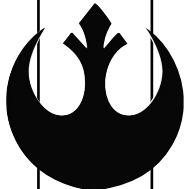
A Császár nem várta meg, hogy a döbbenet kifejtse a hatását, folytatta:

- Nos kedves leendő üzletfelem, nem kell többet töprengened rajta. Fogadd el ajándékba tőlem az ő látomását!

Tátott szájjal meredt a rámosolygó arcra. Ezúttal nem kapta el a tekintetét. Az a démoni kifejezés rabul ejtette. A Császár elmosolyodott. A mosoly ezúttal atyáskodó volt, és valamiféle jeges érintés sugárzott belőle, ami elindított benne egy folyamatot. Leborult a kámszás alak előtt, és a hála érzése dübörgött benne.

- Kelj fel barátom!

A bizalmas megszólítástól eufória tört rá, és lassan, tisztelettel felegyenesedett. A Császár közelebb lépett, de ő már nem érzett felelmet. A jobb vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

- Az Erő hatalmas és sokrétű energia, mely ott lakozik mindenben, ami él. Azt hiszed magadról, hogy neked semmi közöd ehhez a hókusz-pókuszhoz, mi? Tévedsz barátom! Az Erő benned is munkál, csupán másként, mint azt a beképzelt Jediak az ódon dogmáikban tanítani szerették. Köztes út vagy, Jedi az sosem lehetnél!

Itt felvetett. Kísérteties kacagása betöltötte az összeomló barlangot. Megvetően legyintett.

- Mint ahogy Sith sem. De ne bánkódj emiatt. Majd én segítek, hogy bejárd a saját utad. Még most sem vagy elkésve.

Ismét elégedetten kuncogni kezdett.

- Sajna a galaxis kormányzása lekötötte az erőim. Nem könnyű feladat ez még egy mesternek sem. De a kezdőlökést megadom, felszabadítván benned az alvót - intett felé. Jöjj csak velem!

Zeveqal a lebegő kockához lépett, követvén a Császárt. Újdon-sült mestere pedig előhalászott a köpenye alól egy mezőt. Zeveqal meglepetten pislogott, a Császár pedig nyájasan mosolygott.

- Igen-igen, ez ugyanaz, amivel egyszer már találkoztál.

Bólintott, mint aki mindent ért, holott ez távolról sem volt így. A mozdulatok, amelyekkel a szobrokat felrakta a mezőre, ugyanazok voltak, mint a Bottasaté. A különbség az volt, hogy a Császár fejből tudta a szabályokat. Így aztán sokkal hamarabb végzett, mint annak idején a barátja. Ezután hátra lépett, és hagyta, hogy tanulmányozni kezdje a kialakult összképet. Megcsapta az érzés, hogy valami különleges, elvont műalkotást lát, aztán elenyészett ez a benyomás. Semmi különösét sem érzett. A Császár bólintott. Ismét odalépett a műtárgyakhoz, és elkezdte átcsoportosítani azokat. A műveletet nem a kezével, hanem az Erővel végezte. Egyszerre több szobrot mozgatott, nem egyszer alakzatban.

- A kíváncsiságod nagyon erős - kántálta különös hangon, amelynek kongó visszhangja hullámgyűrűket vetett a lelkében. Szeretné látni, amit a cinkosod is látott. Ez a te esetemben csak úgy lehetséges, ha tovább gondolom a végeredményt kedves tanítványom!

Zeveqal lenyűgözve bámulta a levegőben röpködő szobrokat, melyek új formációt vettek fel, ami magával ragadta valahová.

- Lásd azt hát, amit látni szeretnél!

A mesterének hangja ünnepélyessé vált, és valahogy a Nattotarrokéhoz hasonlóvá. És Zeveqal látni kezdett...

Ő is és a Bottasat is, ott álltak abban a múltbéli pillanatban. Ő közbömbös maradt, míg Al-alto tágra nyílt pupillákkal, elszőnyedve nézte a szobrokat. Vajon mi olyan rémületes bennük? Megváltozott az érzékelése, és azt tapasztalta, hogy valami a barátja felé húzza. Egyszerre csak Al-alto bőrében találta magát, az ő szemével látott. Az alakzat, amit bámult, elveszítette szilárdságát, és hirtelen felhígult kocsonyás masszává. Örvényleni kezdett és teke-regni, több ellentétes áramlattal. Ez az áramlat valahonnan kívülről jött, szétáradt benne. Megalvadt rögök sodródtak benne, egy pillanatra úgy érezte, hogy lyukak, de ez csak futó benyomás volt. Amit lyukaknak nézett, azok valójában buborékok voltak. Sorra szétpukkantak, apró füst vagy porszerű csíkokat lökve ki magukból. Az egész hullámzás megdermedt, mintha hirtelen megfagyott volna. Kristályosan csillogóvá vált, azután matt fehérré. Ettől a féhérségtől megborzongott, miközben az repedezni kezdett és mozogni. Mozgott. Szabályosan, de nem gépiesen. Alakokra törede-zett, a fehérbe fekete foltok vegyültek. Összehangolt mozgásuk könnyed volt és céltudatos. Felismerte őket, közben tudta, hogy annak idején a Bottasat nem tudhatta, kik is ők. Vakítóan vörös ívek cikáztak ezekből az alakokból. Felvillanva, vegyi hatású lobbanásokkal és folyogató, tüdőt perzselő gőzzel, füsttel, ami egy folyosón gomolygott. Heves csata folyt. A fehér alakok mögött egy

rémészes, fekete látomás uralta a pusztítást. Ő róla is pontosan tudta, hogy kicsoda, ezért tisztábban is látta, mint Al-alto akkor. Mögötte pedig egy másik alakot is megpillantott a távolban, az átlátszóvá vált falakon túl. A Bottasat őt már felismerte. Érezte az iszonyatát. El is szakította magát e látomástól épp úgy, mint ahogy a fuldokló igyekszik a víz felszínre felé. Egy pillanat alatt egy harsogóan zöld mezőn találta magát, ahol rengeteg egymásra nagyon hasonló alak állt, barnás, fémes tónusban a napsütésben. Az alakok droidok voltak, és fegyver volt mindegyik kezében. Egyszerre kezdtek el masírozni valahová. Minden lépésnél veszítettek a barnás színükből. Egyre fakultak, kifehéredtek és felpuffadtak. A sorok felbomlottak, egy örült kavargásban. Az alakok többfélék lettek, mintha ugyanannak az alaptípusnak a különböző változatai -nem egyszer félsikeredetten- lennének. Ő persze tudta, hogy ezek a rohamosztágosok különböző verziói, mintha valaki azt próbálgatná, melyik változat lesz a legjobb ehhez a jelenethez. Al-alto azonban egy kukkot sem értett az egészből. Érzékelte a tanácsatlanságát és viszolygását. A szédült kavargás közepén ott állt a szenátor a folyosóról - a mestere - és mosolygott. Egy nő alak is állt a jobbán, aki üvegszerűen áttetszővé válva halványodott. Őt is látta már valahol! A szenátor mosolygott és sötétedett, csak a szeméi világitottak. Az úr hidege lopódzott a látomásba. A hideg düh érzete. A vesztesége. Az összevisszaság megszűnt, és ismét nyílegyenes sorok álltak fehér páncélban. A szenátor pedig egy fenyegetően sötét alakkal beszélgetett, közöttük lépdelvén. Ismerte a sötét figurát, naná hogy ismerte! Félelmetes volt és tiszteletre méltó. Furcsa vibrálás áradt belőle. Egyszerre látta benne azt a sziklák között vadul száguldozó kölyköt, akit a Coruscanti folyosón látott, és azt a szörcsögő szörnyeteget. Egy pillanatra azt is tudni vélte, hogy a jelenet hol zajlik majd le. Ez az információ azonban kiütötte, és az egész kép szilánkokra hullt, olyan robajjal, mintha a világ omlana a fejére. Megtört a varázs, és látta önmagát, ahogy ott a múltban a padlóra söpri a szobrokat. Rögtön utána a mestere várakozó alakját, ahogy magához tért a révületből...

Zeveqal elégedett volt. A Császár bőkezű vásárlónak bizonyult. Olyan összeget fizetett neki a műtárgyakért, amelyek létezéséről már szinte el is felejtkeztek a galaxisban, amiből megalapozhatja a jövőendő egzisztenciáját. Még előtte az élet nagyobbik fele! Elhatározta, hogy hazatér a világára egy kis megtisztulásra. Élvezettel gondolt egy kiadós lubickolásra a tengerben. Új útra lépett, ennek minden porcikája tudatában volt.

- Bomba üzlet! - mondta ki hangosan. Jelentéktelen faragványokért ekkorát kasszálni, valóban az. A Császár szenvedélyes műgyűjtő, és miért ne lehetne az? Megengedhet magának ilyen költséges szórakozást az, aki gazdag. Most már ő is az. Nem kis elégtétellel figyelte, amint a készpénzt és az értékes alkatrészeket a birodalmiak berakodják a hajójába. Mosolyogva biccentett az arrogáns tisztnek, aki már egyáltalán nem látszott olyan magabiztosnak, mint korábban. Átnyújtott neki egy adatkártyát, néhány biztonsági kóddal. Ezen jelentkezhet be öfelségénél, ha megtud valamit még a szobrokról. Nagyon boldog volt, hogy végre megszabadult tőlük. Talán vissza is vonul az aktív üzleti életből. Érezte, most más dolga lesz, hogy mi, azt nem tudta még, de bízott magában. De mindennek előtt is, irány haza! Visszakapta a sisakját és a fegyvereit. Kiváló hangulatban csörtetett át a felszerelésével a hajójára. Elszakadván a birodalmi hajótól, egyenesen a galaxis felé vette az irányt. Méltó módon, a meleg tengerben lubickolva fogja megünnepelni a bomba üzletet, amit tető alá hozott. Lányokra és ingyencégekre gondolt vágyakozva.

- Szép az élet! - gondolta. Vigyorgott, midőn belépett a hipertérbe...

VÉGE

Túri András

Csak még egy szemet...

Mennyi utazó, vándor s kereskedő eshetett áldozatául útonállóknak, fosztogatóknak, netán egymásnak a régmúlt időkben? Volt-e nevető harmadik, s ha igen, mit tett velük? Kifosztotta mindkettőt? Vagy csak az egyiket? Netán más csemegére fájt a foga?

Kár...

De még milyen kár, hogy az emberek, ennyire félreismernek. Bölcsnek és tévedhetetlennek vélik magukat, s közben szellemi restségükben hajlamosabbak a régi beidegződéseknek és a közhe-lyeknek hinni, mint saját tapasztalatuknak. Ostoba hiedelmek és babonás félelmek kötik béklyóba elméjük, s ezek irányítják cse-lekedeteiket, háttérbe szorítva a józan észet. Csak keveseknek adatik meg a bátorság, hogy gondolkodni merjenek, s aztán dön-tésükkel - még ha rosszul is - maguk alakítsák a sorsukat.

Rólunk is mennyi oktalanság és rémhír kering közszájon, pedig ha csak egyszer is vennék a fáradságot, hogy lecsendesítvén agyukban a tévedéseken alapuló előítéleteket megfigyeljenek minket, talán felismerhetnék igazi természetünk.

De csekély a valószínűsége, hogy ez valaha is megtörténik, mert nem a szemüknek hisznek, hanem a rosszindulatú mende-mondáknak. Hisznek, mivel nem gondolkodni, hanem hinni akar-nak. Ugyanis a gondolkodás felelőséggel jár; a hit mögé viszont el lehet bújni gyáván.

Ilyenek ők, a világ legszánalmasabb, leggyarlóbb terem-tményei.

Ók... az emberek.

Hosszúéletű ébenfekete kedvesemmel élveztük a kora tavaszi nap langyos sugarait. Ünnepeztük az elhúzódó zord tél vereségét és a tetszhalott erdő újraéledését. A fű már sarjadt, és az erdő legapróbb lakói, a bogarak zsongva követelték vissza benne régi helyük. A fák még kopaszon álltak, megfosztva lombkoronájuktól, mit még ősszel cibáltak le róluk a rabló szelek. Csak néhány örökzöld cserje és fenyő lopott színével némi derűt a komor tisztásra. De a fagyos lehetővé tett felett végérvényesen diadalt aratott a természet.

Ebbe az idillbe tört be erőszakosan egy szekér zsírt régnemlá-tott kerekének nyikorgása. A hang zavaró volt, de legalább előre figyelmeztetett mindenkit, aki nem akart találkozni az emberrel.

Párommal a fenyők mögé rejtőztünk, s a zöld ágak játékonan eltakartak bennünket.

A nyekergő batár előtt szomorú tekintetű számár baktatott. Néha, mikor egy-egy száraz kóró mellett haladt el, élénken kapott a csemege felé, letérítve ezzel útjáról a kordét. Szürke nagyszakál-lú ember ült a bakon, kinek karmazsinszínű köpeny takarta be szikár alakját. Derekát fehér korda fogta át övként, s beletűzve egy különös, vékony pálcát hordott, akár egy tört. Mellette, a bakra terített kendőn egy kis darab füstölt sajt hevert.

A kedvencem. Összetéveszthetetlen ez a pompás illat!

Az öreg időnként leszelt magának egy falatot, és eltüntette a gondozott szakállba.

Gyomrom hangosan megkordult. Még a végén árulómmá válik! Nagyokat nyelve vártuk, hogy az utazó tovaördüljön szek-erével, de a sors másként rendelte...

A madarak egyszerre hallgattak el, mintha egy láthatatlan karmester intette volna le kórusukat. A férfi megállította a kordét, felemelkedett a bakról, szemét gyanakodva körbefuttatta a tisztá-son. Nyomasztóan telepedett körénk a csend. És akkor végre észrevettem, mi nyugtalanítja az öregembert; a tisztás túloldalán a sűrű örökzöld bokor mögött megmoccan valami. Alig észreve-hetően ugyan, de nekem mégis feltűnt, és minden bizonnyal a sza-kállasnak is. Lassan előhúzta a pálcáját, miközben mereven bámult arrafelé. Aztán egy pendülés hallatszott, és a férfi a mel-léhez kapott. Tollas végű nyíl meredezett ki a karmazsin köpeny-ből, s az erőtlen kézéből kihullott a pálcá. A sebesült lehajolt érte, így kerülte el azonnali végzetét. Mert a következő pillanatban újabb nyíl érkezett, s állt meg rezegve a ponyvatartó rúdban, épp

ott, ahol előbb még a szakállas fej látszott.

A harmadik vessző a szamarat terítette le, a nyomorult állat bánatosan bögve rogyott a földre. Ezzel egy időben dühödt ugatás verte fel csendet. Őt szürke bundás gnoll rontott elő rejtekéből, és rozsdás kardjaikat lóbálva rohantak a szekér felé. Úgy tűnt, nem bíznak eléggé a nyilak hatékonyságában, és egy lendületes támadással akarják legyőzni az öreget.

A férfi pillanatnyi meglepetésén túlesve kicsit összeszedte magát, erőteljű felemelte a pálcát, s hamarosan fényes gömb repült a támadókkal szembe.

A robbanástól megsüketültem. Próbáltam menekülni, a testem azonban nem engedelmeskedett akaratomnak, csak tehetetlenül figyeltem az eseményeket.

A tisztást mindenfelé megpörkölődött bundájú, darabokra sza-kadt gnolltetemek borították; egy sem élte túl a tűzgömb pusztítását. A szakállas öreg legyőzte őket, de saját magán már nem tudott segíteni, visszahanyatlott a bakra és üvegesen csillogó szemmel meredt a semmibe.

Tudom, van, akit visszataszít a hullák látványa, és nem lenne képes a közelükben falatozni, csakhogy az ilyesmi engem sose zavart. Mikor véget ért a győztesek nélküli harc, előmerészkedtünk párommal, s örülnünk a váratlanul ölünkbe pottyanzt zsákmánynak.

Hiába, az éhség nagy úr!

Sietve, mielőtt a rókák és a farkasok ideérnek - mert tőlük azért tartok egy kicsit - degeszre zabáltuk magunkat a finom falatokkal.

Aztán eljött az idő, hogy hazainduljunk takaros kis otthonunk-ba; várt a jó meleg családi fészek. Az én gyönyörű, fekete szemű kedvesem elégedetten nézett rám és így szólt fülemnek oly' kellemes hangján:

- Vigyünk a kicsiknek is! Kár lenne fukarkodni velem!

Aztán kiharított egy nagyobb darabot, és hazafelé vette az irányt.

Most, hogy az éhem enyhült, figyelmem másra terelődött; a sza-kállas férfi ujján megcsillant a fény. Egy csodálatos aranygyűrűt viselt.

Megtetszett.

Kár lenne itt hagyni! Bizony kár!

Sokára tudtam csak leráncigálni merevedésbe görbült, karmos ujjáról, de végül siker koronázta erőfeszitésemet, bár a lendülettel majdnem hanyatt estem. Alig tudtam megőrizni az egyensúlyom; egy kissé hátratántorodtam, s ekkor megláttam a döglött számár óriási, bús szemét. Ahogy belenéztem, különös érzés kerített hatalmába. Talán ostobaságnak hangzik, de mintha... hívott volna. Igen, mintha csábítani akart volna, hogy megtegyem.

Egészen megsajnáltam szegény párát. Kár érte!

- Gyere már! - kérlelt türelmetlenül kedvesem.

- Várj! Még bekapok pár falatot, aztán jövök! - feleltem vissza, hogy húzzam az időt. - Csak még egy szemet...

Már alig láttam párom kecses alakját, fekete pontnak látszott csupán a távolban.

Ideje nekem is felkerekednem. Megragadtam a gyűrűt, s követ-tem kedvesem példáját. Útközben gondolataim egyre feljebb szárnyaltak...

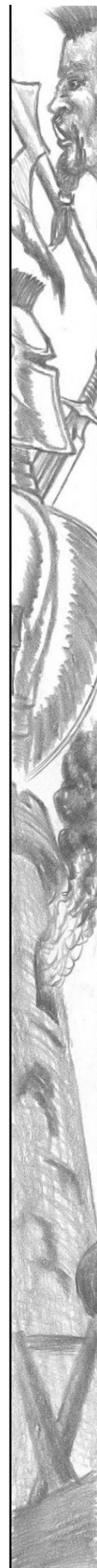
Velem együtt...

Egyfolytában azon töprengtem: Kár... de még milyen kár, hogy az emberek ennyire félreismernek.

Minket, hollókat...

Khááárrrr!

Tim Shaw

Ork kaporka

Folyóparton, falu szélén
Pecázott a vén ork néném
Mikor fagyott, felkiáltott:
(Mindegy volt, hogy épp ki állt ott)

- Hallal alig lát el lékem
Falhatom a főzelékem
Raktam el a nyáron tökök
Nem mondok hát csütörtököt

Spájzba nézve totál kész lett
Elfogyott a fűszerkészlet
Nosza, gondolt egy merészet
Gyorsan tervet hevenyészett

Szomszédhoz bekopogtatott
(Szeme igen kopoghatott)
- Van néktek egy unokátok...
- Az!? Inkább egy undok átok!

- Az lenne a kívánságom
Hozz friss kaprot, meghálálom
Szalaggyá a faluba bé
Fűszeré' meg egy kis babé'!

Beste rajkó térül-fordul
Viskóajtó megnyikordul
Felnéz rá az öreg néném
Rusnya vigyor ül a képén

Megköszönte a kis batyut
Dicsérgette a hígagyút
Alighogy eltűnt a legény
Megbotlott a néném, szegény

Orra bukott, szállt a fűszer
Nem épp arra volt a tűzhely?
Lett osztán nagy meglepetés
Nőtt a házon száz repedés

Néném szállt az ablakon át
Elátkozta az ork pulyát
Elérthette a friss kaport
Vett helyette jó puskaport

Szegény néném összeégett
Tőlem kért gyors segítséget
- Mér' én mennyek? Ott a vétkes!
Fusson ő, ha engem kérdez...

- Ez?! A port is felcserélte
Ezé' menny a felcserért te!
- Oszt mit mongyak? Hé, orkoltók!
Kejjetek fel! Mé' horkoltok?

Így jár, aki suttyót fűz be
S nem nézi, hogy mit dob tűzbe
Kirobbanó sikert arat
Földet ér a sírkert alatt

Az elfszabású ablaknyitogató

(Folytatás a 3. oldalról.)

Az elfszabású kinyitja az ablakot, én kinézek, és leírom, amit látok. A művek hosszától függetlenül, ez az alkotói folyamat. Persze, mikor elkészül a mű, még kissé meg kell szerkeszteni, ellenőrizni nyelvtanilag, mondatszerkezetileg, kihúzni a szóismétléseket, a történethez jobban passzoló neveket választani, részletesebb leírásokat adni, vagy épp ellenkezőleg, levenni onnan, ahol túl sok... Igazából ez a második rész az igazi munka.

LF: Vannak-e olyan személyek, vagy egyebek, akik/amik írásra inspirálnak?

A. C.: Mint már említettem, az elmúlt 22 évben mindig volt olyan nőnemű lény (lány), kik meghihettek. Olykor neve is volt, olykor csak elment mellettem az utcán, és a szemembe nézett... De egy hangulatos helyszín is képes a meghihetésre. Erre nagyszerű példa az a pizzeria, mely a mi városunkban az elsők közt nyílt, és a Taverna nevet viseli. Kívülről semmi különös, magas építésű, különálló épület. Belül viszont a belső teremnek a falai egy tengerparti tájat ábrázolnak, mintha az a helység egy oszlopokkal körülvevett rom volna valahol Görögországban, az egyik oszlop tövében egy lepelbe burkolózott hölgygel... No AZ meghihetett. Két nappal később, hogy megláttam a falfestményt, el is készült a mű, mely a Diadal címet viseli. Szerintem egyik legjobban sikerült művem.

Persze itt van még J.C. is. Most így hirtelen nem is tudnám megmondani, mióta ismerjük egymást, és hogy mikor kezdtünk együtt írni. Az biztos, hogy a Mythos volt az első közös szellemi termék... No, mikor összeülünk, az már nem is ötletroham, hanem... ötletbomba! Egyikünk hoz valami ötletmorzsát, mire a másik rögvest reagál, és bedob még hármat. Aztán megint az első jön, duplázva, mire a másik triplázva, és ez így megy órákon át. Aztán az Ötlet eléri a kritikus tömeget, és robban... Már gondolkoztunk egy diktafon beszerzésén is, mert ennyi ötletet, történetet, hangulatot, képet egyszerűen nem lehet leírni. Asz szem ötlet-katalizátorok vagyunk egymás számára.

LF: A legutóbbi interjúban J.C. is említette, hogy közösen is dolgoztok. Mondj valamit a közös univerzumotokról.

A. C.: A Mythos egy tisztelgésnek indult a Mester, H. P. Lovecraft előtt. A lényeg, hogy az emberi faj sorsa meg van pecsételve, s bár ki fog jutni a naprendszer közti űrbe, végül el fog tűnni. Eonokkal később egy másik értelmes, emberszerű faj veszi át a helyét itt a Földön, amely elkövet egy hatalmas hibát, s valami szörnyűségeset szabadít rá a Földre, itt, nálunk, a mi időnkben. Ezt megállítandó, ők maguk is visszautaznak az időben hozzánk, de számunkra ők is annyira idegenek, hogy a problémát a hatványára emelik... A Közkönyvtár ennek a világnak a jövőjébe enged bepillantást, mikor is az ember már féregjárat-technológiával képes bolygóról bolygóra utazni, túl van az új fajokkal való kapcsolatfelvételen, no meg 2-3 Galaktikus Háborún... és a háttérben ott motoszkál az ősi-majdani jósolat, ami megpecsételni látszik az Ember sorsát. Tömören ennyi.

LF: Mi foglalkoztat az íráson kívül?

A. C.: Rengeteg dolog foglalkoztat. Például zenélek; gitár, zongora, szájharmonika, ének. Haditornászattal is foglalkozom, régebben aktívan vívtam (J. C.-vel, Ferivel, és Kapitánnyal egyetemben), manapság lánccingeket készítek, valamint amatőr szinten weblapokat készítek. És természetesen szerepjátékosok; 15 éve, ebből 12-t mesélőként.

LF: Végezetül javasolnál-e valamit a Lidércfény alkotóinak?

A. C.: Olvassanak sokat, aztán írjanak sokat, és mikor rájönnek, hogy még nem olvastak eleget, olvassanak még többet, aztán írják ki magukból, amit tudnak; ekkorra talán rájönnek, hogy még mindig nem olvastak eleget, hát tegyék azt, és így tovább, a végtelenségig. Soha nem lehet eleget olvasni, és mindig jön egy új ötlet... Jó pap holtig tanul. Ja és még valami. Attól, hogy valami rosszul sikerül, még nem lesz neoprimitív. Nőjete ki a szabadverses korszakotokból, s alkossatok valamit, ami méltó saját nevetekhez, amire esetleg 20 év múlva is büszkéek lehetek.

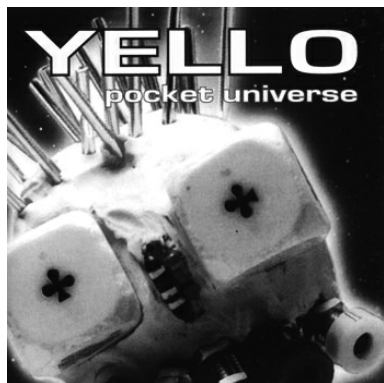
LF: Köszönjük szépen az interjút!

A. C.: Köszönöm, hogy meghallgattál.

Tim Shaw

Yello: Pocket Universe

Emlékszem, abban az időben, mikor ez az album megjelent – 1997-et írtunk, éppen tíz éve -, a MÁV alkalmazásában dolgoztam, mint távközlő műszerész. Számomra sokszor tette elviselhetővé

a sínek közötti gyaloglás, légvezeték-javítás, tekerőtelefon-szerelés után a hazautat. Vagy éppen az oda-vezetőt.

Felrélik egy emlék, mikoris a mártélyi Tisza holtágnál töltöttük a munka-

időből hátralévő részt, egy sikeres hibajavítás után, s Arthur C. Clarke: Az űrszem című novelláskötetét olvasva egy padon, ez dübörgött a walkmanem fejhallgatójából...

Mikor először meghallgattam, az állam valahonnan a pincéből kellett fölvakarni. Őszintén szólva egyáltalán nem ilyen zenére számítottam a Yellow-tól az előző albumaik hangzásvilága és stílusai alapján, bár azt nyugodt lélekkel kijelenthetem, hogy ebben a stílusban is igazán nagyot alkottak. Már ahogy az album kezdődik, érezhető, hogy valami különleges csemegére számíthatunk, hiszen holmi ősröbbsárol, a zene mágikus hatalmáról és mindenütt egységes nyelvről, meg effélékről esik benne szó. S valóban, ahogy tovább hallgatja az ember ezt a remekbe szabott, igényesen megcsinált elektronikus zenét, egyre inkább magával ragadja, szinte sodorja be az univerzum végtelenjébe, ahonnan már nincs megállás.

A primitív népek sámánisztikus zenéjéből átvett ősi énekek és hangszerek, zenei motívumok effekkel megbolondítva valami félelmetes, mégis csodálatos élményt nyújtanak. Szinte érzi, látja az ember maga előtt a dzsungelben különös rítusaikat és szertartásaikat végző törzseket, ahogy a zene ritmusára, a sámánjuk kántálására együtt, egy emberként mozognak és adnak hangot tetszésüknek.

Tovább hallgatva a modern idők tárulnak képzeletünk elé, egy hatalmas, emberekkel telezsúfolt terem, ahol a tömeg együtt lüktet a zenével, együtt vonaglik a zene hatására létrejött extázisban, és egyre többet és többet akar, s már-már úgy tűnik, nincs megállás. A zene egyre jobban a hatása alá keríti őket, a szöveg pedig még rá is játszik „I cant escape!”, s egyre nehezebb kiszakadni, kiválni, hiszen testük már nem is tudatuknak engedelmessé válik, hanem valami más erő tartja hatása alatt. Különös párhuzamot von ez az előző számmal.

A következő szám a régi Yello-t idézi fel. A táj elmosódik, s már magunk sem tudjuk, hol vagyunk, csak száguldunk együtt a zené-

vel a végtelenbe. Különös, ismeretlen és félelmetes, csodálatos és megnyugtató tájakon vágatva keresztül, kibámulva a vonatablakon, mígnem az ősi időkbe nem jutunk.

A templomi kórus egy letűnt korszakot idéz fel emlékezetünk legrejtettebb zugaiból. Egy olyan korszakot, mely hatalmas építészeti remekműveivel ma is meglepetti az embereket. Már-már látni véljük az inkák, maják és egyiptomiak hogyan építik piramisait, városait. S egyszer csak kiérünk a tengerpartra.

A sirályok rikoltozása, a tenger zúgása, a finom női hang szinte elvarázsol, a zene pedig elvisz bennünket a tengerek, óceánok csodálatos és érdekes világába.

Innen egyenesen a világűrben találhatjuk magunkat, ha tovább hallgatjuk az albumot. Elszárgulhatunk a csillagok és bolygók mellett, bebarangolhatjuk a galaxist és végigrepülhetünk a tejúton, hogy aztán elhagyjuk és kilépünk a csillagközi térbe, és más galaxisokat látogassunk meg. Az utazás végén pedig visszajutunk a Földre.

Ott is egy különös helyre, ahol folyékony hegyek barlangjainak mélyén különös, kábító mantrázást hallhatunk, mely tudatunkat egyre lejjebb és lejjebb húzza, míg végül ki nem szakadunk testünkbelől és szabadon nem szállunk a legkülönfélébb világok határvonalain, ahol megszűnik a tér és az idő, s ahol minden egy, mégis minden más. Furcsa, szinte idegen harmóniák jutnak el tudatunkig, mely egyre jobban bepörög, s ha nem vigyázunk, akár el is vesztethetjük néhány pillanatra józan eszünket.

Ezt azonban gyorsan vissza is nyerhetjük ha beindul a következő szám, mely mint egy sebesen száguldó vonat robot keresztül agyunk minden pontján. A kiáltásokkal és érdekes effektekkel teltüzdelt zene megteszi hatását, és felpörget bennünket az előző szám lagymatagabb ritmusából.

Észre sem vesszük s már a következő számot hallgatjuk, mely olyannyira egybefügg az előző számmal, hogy a vonat még mindig ott száguld tudatunk mélyén, egyre sebesebben, majd végül hirtelen, észrevétlenül tűnik el, mintha ott sem lett volna.

Némi kezdem után meghallgathatjuk az utolsó számot, melyről nem is akarok mást mondani, hiszen inkább hallgatja az ember.

A mai napig, ha elő-előveszem és végighallgatom, mindig olyan érzésem támad, mintha egy klasszikus SF-et látnék modern köntösben. Ilyenkor erőt vesz rajtam az a hangulat, amellyel 10 évvel ezelőtt rengeteg novellakezdeményt, vázlatot vetettem papírra.

Azzal kezdtem, hogy ez nem egy szokványos Yellow album, s ez számomra olyannyira így van, hogy mind a mai napig élvezettel tudom hallgatni, s úgy tekintek rá, mint az első olyan elektronikus albumra, amely kortalan és örök érvényű marad.

Jimmy Cartwright

Tracklist

- 1 Solar Driftwood - 1:51
- 2 Celsius - 5:59
- 3 More - 6:39
- 4 On Track - 5:32
- 5 Monolith - 6:21
- 6 To the Sea - 5:45
- 7 Magnetic - 5:53
- 8 Liquid Mountain - 2:57
- 9 Pan Blue - 5:31
- 10 Resistor - 7:12
- 11 Beyond Mirrors - 6:03
- 12 To the Sea - Remix - 3:52

A svájci popzenekar 1979-ben adta ki első lemezét, de a sikerre 1983-ig várniuk kellett. A zenekart Boris Blank és Carlos Peron alapította, párosukhoz Dieter Meier csatlakozott, mikor felismerték, hogy szükségük van egy állandó énekesre is. Eddig 20 nagylemezt és 13 single-t adtak ki.

Starcraft Ghost - Nova

Keith R.A DeCandido könyve, a Nova egyik kedvenc világomban, a Starcraft világában játszódik. Ha el szeretnénk helyezni az eseményeket a világ kronológiájában, akkor azt az első rész Terran küldetésének, illetve a Jeff Grubb által írt Starcraft: Tűzkeresztység című könyv idejére tehetjük. A cselekmény jelentős része a Tarsonison zajlik, melyet ekkor még nem foglaltak el a zergék. Arcturus Mengsk egészen a könyv végéig lázadóként jelenik meg, csak a legvégén láthatjuk úgy, mint az újonnan alapított Terran Dominion uralkodóját.

Ebben a világban él a történet főhőse, Nova Terra. Ő nem közönséges halandó, hanem az egyik Régi család sarja. „A Régi családokat az egykori parancsnokok alapították, akik azokat a hatalmas gyarmatosító hajókat irányították, amelyek elhozták az emberiséget az űrnek ebbe a szegletébe.” - olvashatjuk a könyvben. Nova származásának köszönheti, hogy bizonyos mértékig megmutató telepatikus képességei ellenére nem kellett belépnie a hadsereg által irányított Szellem-programba.

Kik is a Szellemelek, más néven Ghostok? A játékban ők azok az egységek, amelyek képesek láthatatlanul az ellenség hátába kerülni, majd hajszálpontosan megjelölni azt a helyet, ahová a következő atomcsapást kell mérni...

Chris Metzen a Blizzardtól így jellemzi a Ghostokat:

A szellemelek nagyon, de nagyon cool arcok! Ezek az emberfeletti képességekkel megáldott ügynökök, akik láthatatlanul lopakodnak az őrzőgő csatamezőkön, fontos szerepet játszottak a Starcraft mítoszának megszületésében. Nem csupán jól sikerült karakterek, de titokzatosság lengi őket körül, amelynek révén kiemelkednek a játék többi szereplői közül.

A történet fő szálának kezdetén Nova éppen 15 éves születésnapját ünnepli. Az emberek még nem foglalkoznak azokkal a hírekkel, amelyek a zergék és a protossok az emberlakta világban való megjelenéséről szólnak. Nyugtalanság helyett önfeledt ün-

neplés tanúi lehetünk. Nem sokkal a születésnap után Novát (biztos, ami biztos) apja biztonságos helyre akarja küldeni. Nova viszont megérzi, hogy családja vesztélyben forog, és az utazás helyett viszszaesiet házukba. Itt a Régi családok kiirtását mint célt zászlajukra tűző terroristák várják, akik ekkorra már kivégezték a család többi tagját, és most Novával is le akarnak számolni. Nova agyában ekkor elszabadul valami, amelynek eredményeképpen több száz halott marad utána, közöttük sok az ártatlan ember. Novának egy lehetősége marad: menekülni, mégpedig a Tarsonis alvilágát jelentő Csatornába. Itt komoly viszontagságok után egy helyi gengszter karmai közé kerül, aki kihasználja Nova különleges képességeit, persze nem a jó cél érdekében...

A történet egy másik szálában egy volt rendőr, Malcolm Kelerchian Nova keresésére indul. Kelerchian felderítő, a Szellemeleknél gyengébb, de az átlagembernél erősebb telepatikus képességekkel rendelkező kormányügynök. A felderítők azok, akik megkeresik a telepatákat, és átadják őket a Szellem-programnak. Feladata annyira fontos, hogy még a Megsemmisítő névű tehergépjármű-egységet is segítségül kapja...

A két szál persze előbb-utóbb összekapcsolódik, de nem akarom lelőni a poénokat, inkább olvassátok el a könyvet. Már csak azért is ajánlom, mert valóban jó könyvről van szó. Kissé elfogult vagyok, amikor kedvenc játékaim alapján készített könyvekről vagy filmekről kell véleményt mondani, de ha objektíven nézzük a művet, akkor is érdekes a történet és jók a szereplők. Talán még a Starcraft II-ben is összefuthatunk velük...

Kapitány

